STJERNEN

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

146. ÅRGANG NUMMER 10 OKTOBER 1997

OKTOBER 1997

STJERNEN

OMSLAGET:
Paul og Shirlee Conners fra Draper i Utah ved templet i Frankfurt. Der er stort behov for missionærægtepar, siger ældste David B. Haight i »Missionærægtepar: En vidunderlig ressource«. Se side 26. (Foto: Scott Van Kampen).

BØRNESTJERNENS FORSIDE:
Detalje fra Vagtelfangst af C.C.A. Christensen; trykt med tilladelse fra Museum of Art, Brigham Young University, alle rettigheder forbeholdes. Se »Vandringen gennem Iowa,« side 13.

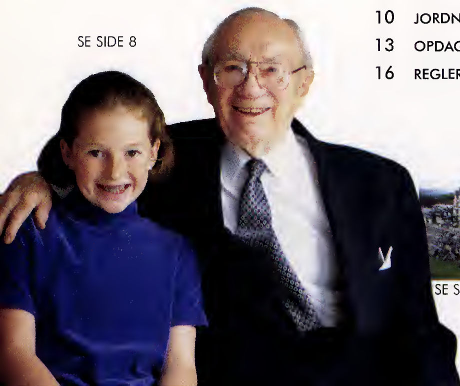
ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

FASTE PUNKTER

BØRNESTJERNEN

SE SIDE 8

SE SIDE 34

SE SIDE 38

SE SIDE 46

STJERNEN

OKTOBER 1997 • 146. ÅRGANG • NUMMER 10

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab:
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum:
Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør:
Jack H Goaslind

Vejledere:
Jay E. Jensen, John M. Madsen

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktører: David Mitchell, DeAnne Walker
Redaktionsassistent: Jenifer Greenwood
Planlægning: Maryann Martindale
Tidsskriftasssistent: Beth Dayley

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Designer: Sharri Cook
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Matthew H. Maxwell

Stjernen:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Kirkenyt: Susanne Perkins

Redaktionens adresse:
Translation Division
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

Printed in Germany

Send alle bestillinger, spørgsmål og betaling af abonnement til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
Tlf. 48 18 77 27; fax 48 18 79 82. Abonnement: 12 numre DKK 85 (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center.

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk, hveranden måned på indonesisk og thai; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk.

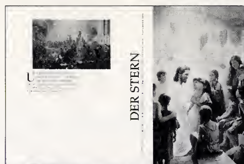
USA and Canadian subscription price is $9.00 per year. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both old address and new one are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA. Subscription help line: 1-800-453-3860, USA ext. 2947; Canada ext. 2031. Credit card orders (Visa, Mastercard, American Express) may be taken by phone. Periodicals postage paid at Salt Lake City, Utah.

STJERNEN (ISSN 1080-9554) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P. O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

ISSN 0900-2545

97990 110
Danish

FORNYET STYRKE

Når jeg modtager Der Stern (tysk) og ser de smukke billeder og læser artikler og vidnesbyrd skrevet af Kirkens ledere og trofaste medlemmer, modtager jeg fornyet styrke til mit daglige virke. Jeg læser også med stor iver om aktiviteter, som andre ward har haft succes med, og så tænker jeg over, hvilke ideer vi kan bruge i vores gren.

Efter at have bladret gennem novembernummeret fra 1996 og læst flere artikler, fik jeg atter øjnene op for, at det, som tidsskriftet indeholder, kommer fra Jesu Kristi sande kirke. Hvor er jeg dog taknemlig for at tilhøre denne Kirke.

Hildegard Fuchs,
Stade Gren,
Hamburg Stav i Tyskland

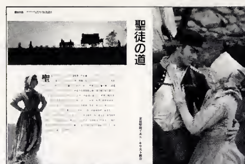
STUDIUM AF TIDSSKRIFTERNE

I den tid, hvor jeg har tjent som fuldtidsmissionær, er jeg blevet mere interesseret i at studere Liahona (spansk). Jeg elsker det læsestof, som vi modtager hver måned.

For en del måneder siden var der en anden missionær, som gav mig et eksemplar af Liahona fra 1978. I en hel måned læste jeg artiklerne i det eksemplar hver aften, inden jeg gik i seng. Det betød meget for mig, fordi det var et nummer, som indeholdt talerne fra generalkonferencen.

Siden min dåb for seks år siden er mit vidnesbyrd om, at dette er den sande kirke, vokset dag for dag.

Ældste Jashua Hernández,
Managua-missionen i Nicaragua

EN DAGBOG

Når vi læser Seito No Michi (japansk), erfarer vi, at vor himmelske Fader elsker alle. Vi lærer også, hvad han forventer af os hver især.

Jeg finder et tomt felt på hver side i tidsskriftet, hvor jeg skriver, hvad jeg følte, da jeg læste netop den artikel. På den måde bliver tidsskriftet en del af min dagbog.

Mitsuo Shimokawa,
Hikone Ward,
Kyoto Stav i Japan

Stjernens SPØRGSMÅL OG SVAR-afdeling opfordrer unge til at skrive ind og svare på evangeliske spørgsmål. Du kan være med til at gøre indlægget bedre ved at svare på nedenstående spørgsmål. Send dit svar inden den 1. december 1997 til SPØRGSMÅL OG SVAR, Stjernens redaktion, Borups Allé 128, 1. th, 2000 Frederiksberg. Dit svar må godt være håndskrevet, bare det er letlæseligt. Vedlæg navn, alder, hjemadresse, ward eller gren samt stav. Du kan også vedlægge et foto af dig selv, som dog ikke vil blive returneret. Et repræsentativt udsnit af svarene vil blive trykt.

SPØRGSMÅL: Der er så mange problemer i verden, at det er let at blive sortseer. Hvordan kan jeg udvikle tro på Jesus Kristus, så jeg kan imødegå de negative påvirkninger omkring mig?

»HAN GIVER MIG KRAFT PÅ NY«

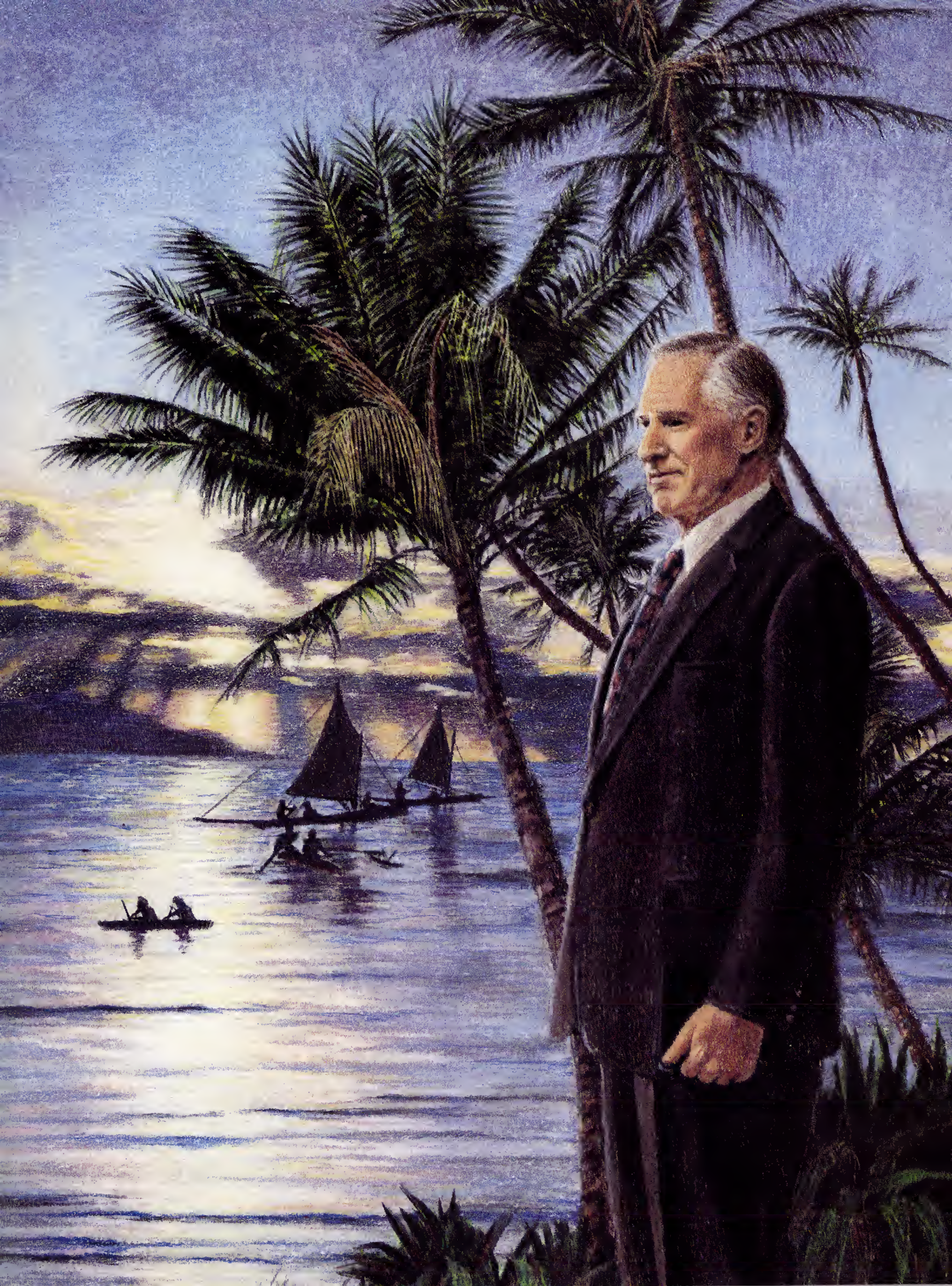
Jeg er blevet klar over, at den trøst og det velvære, som jeg følte den morgen, ikke udelukkende stammede fra den ydre stimuli fra det smukke landskab og havet . . . men også fra en indre fred, styrke og vished om, at Gud lever,

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

En tidlig morgen begav jeg mig ud på et højdedrag på øen Tahiti ved den smukke bugt, hvor kaptajn Bligh ankrede *Bounty* op. Jeg var gået ud til det smukke sted for at se dagen gry. I det blide morgenskær kunne jeg se Mooréa, *South Pacifics* Bali Hai, stikke op af vandet. Havet var meget stille, og de blide bølger slikkede op over de sorte, vulkanske strande og dækkede dem som glasur på en chokoladekage. I det fjerne hævede skyerne sig op over havet og strakte deres fingre op mod himlen, hvor de oplystes af de første klare stråler fra den endnu skjulte sol. Morgenfriske fiskere stod til havs i deres små både for at tjene til føden. Over Papeete hang en tynd, grå tåge, som stammede fra de morgendueliges køkkener.

Det syntes at være en fuldkommen verden. Det var et af Guds smukkeste skaberværker, og i disse idylliske omgivelser syntes han ikke langt væk. I dette smukke landskab, så fredfyldt og afslappende, var det, som om min sjæl fik kraft på ny, og jeg mindedes disse strofer fra Salme 23: »Han leder mig til det stille vand. Han giver mig kraft på ny, han leder mig ad rette stier for sit navns skyld« (Sl 23:2-3).

ILLUSTRERET AF SHERI LYNN BOYER DOTY

Jeg er blevet klar over, at den trøst og det velvære, som jeg følte den morgen, ikke udelukkende stammede fra den ydre stimuli fra det smukke landskab og havet, hvor smukt det end var, men også fra en indre fred, styrke og vished om, at Gud lever, og fra et vidnesbyrd om guddommeligheden af hans værk her på jorden. Det er ikke hvor, men hvem og hvad der betyder noget. Den storslåede salme fortæller os, at Gud giver os kraft på ny. Styrkelsen af vores indre jeg sker, når vi lærer Frelseren at kende ved at holde hans bud og tjene ham.

Joseph Smith har ikke alene givet os genoprettelsens guddommelige budskab, men også nogle praktiske skridt til, hvordan man modtager personlig, guddommelig åbenbaring. Unge Joseph fortæller os om den forvirring, som herskede i hans liv. Han sagde: »Jeg kæmpede med overordentlige vanskeligheder« (JS-H 1:11). Han følte sig tilskyndet til at søge vejledning i skrifterne, og han fandt den i Jakobs Brev: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5). Unge Joseph sagde: »Omsider kom jeg til den slutning, at jeg enten måtte forblive i mørke og vildrede eller også følge Jakobs anvisning og bede til Gud« (JS-H 1:13). Joseph havde uden tvivl også læst følgende ord fra Jakob: »Men han skal bede i tro, uden at tvivle; for den, der tvivler, er som en bølge på havet, der rejses og brydes af vinden« (Jak 1:6). Joseph knælede og udgød sit hjertes ønsker. Så fulgte mørket og kampen. Dette blev fulgt af det guddommelige budskabs lys. Svaret og vejledningen var fuldkommen. Er det ikke de retningslinjer, vi har brug for, når vi ønsker at modtage guddommelige svar midt i forvirringen og problemerne i vores liv?

Må jeg foreslå følgende skridt:

For det første, når det er muligt, bør du studere skrifterne dagligt med hovedvægten lagt på Mormons Bog og vore nutidige skrifter.

For det andet, bed dagligt.

For det tredje, lyt efter det guddommelige svar.

For det fjerde, vær lydig mod det.

Ved en stavskonference i Campinas i Brasilien blev jeg dybt i min sjæl styrket ved at lytte til den talentfulde, dygtige og charmerende hjælpeforeningspræsidentinde i staven, søster Vilma Figuereda. Hun berettede om den store begejstring og den personlige åbenbaring, som hun modtog om Kirkens sandhed, da hun blev præsenteret for budskabet fra missionærerne. Hun blev næsten bogstaveligt født igen med fornyet energi, overbevisning og et stærkt ønske om at fortælle alle sine venner og andre om evangeliets helsebringende og helliggørende budskab. Hun traskede over så mange brosten og fortove, at hun sled et par sko op om måneden. Hendes mand, som på det tidspunkt ikke var medlem af Kirken, men som var ret bekymret for familiens sparsomme midler, sagde: »Kunne Kirken i det mindste ikke købe dig et par sko?« Hendes skosåler var tyndslidte, mens hendes sjæls inderste var fuld af kraft.

Det er muligt for os alle at opnå et personligt vidnesbyrd gennem Helligåndens kraft. Den er en kilde til personlig oplysning og åbenbaring. Salmisten sagde: »Du dækker bord for mig for øjnene af mine fjender. Du salver mit hoved med olie, mit bæger er fyldt til overflod« (Sl 23:5).

Jesus forklarede: »Den, der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og min fader vil elske ham, og vi skal komme og tage bolig hos ham« (Joh 14:23).

Der synes at være et stort behov for at genoprette godheden og hæderligheden i mange sjæle rundt om i verden. Kan der ikke udrettes meget godt i vores lokalsamfund af Kirkens medlemmer, som under alle

omstændigheder og til enhver tid hver især ydmygt, vist og vedvarende efterlever deres tro? Det kan ske gennem den unge advokat, der oplader sin røst som en fornuftens stemme, der minder andre om, at der ikke findes nogle »forbrydelser uden ofre.« Det kan ske gennem læger, der hver især nægter at udføre aborter, som udspringer af magelighedshensyn. Kan det ikke også ske gennem skolelærere, der viser deres personlige eksempel på moral og ansvarlighed for eleverne, mens de underviser dem i historie, kemi og matematik? Kan det ikke også ske gennem forretningsfolk, som nægter at gå på kompromis med deres principper? Det ville også hjælpe, hvis vi medlemmer nægtede at støtte forretninger, der sælger pornografisk materiale. Kunne det ikke også udføres af dem, der sidder i ærefulde stillinger inden for stat og regering, og som vælger at være pålidelige i alle deres handlinger?

Det kunne blive begyndelsen til en ny form for revolution. Det ville være tankens og handlingens revolution. Det ville være en stille revolution, hvor hver enkelt i overensstemmelse med sin samvittighed handlede selvstændigt og tappert. Den form for moralsk mod underminerer ikke ens troværdighed. Det øger den. Det er af afgørende betydning for vores indre fred og sikkerhed, at vi handler i harmoni med vores samvittighed og vores overbevisning.

Må alle, det stræber efter at handle i harmoni med deres samvittighed, føle indre fred. Og må alle de, der søger deres sjæles fornyelse, huske, at Frelseren har sagt: »Din tro har frelst dig« (Matt 9:22). Når vi har opnået den tro, vil løftet fra Salme 23 blive opfyldt: »Godhed og troskab følger mig, så længe jeg lever, og jeg skal bo i Herrens hus alle mine dage« (Sl 23:6).

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. Indre fred, styrke og vished kommer af at vide, at Gud lever, og af at have et vidnesbyrd om hans værk på jorden.

2. De fire trin, der kan hjælpe os til at modtage guddommelige svar, er: Dagligt studium af skrifterne, hvor det er muligt, samt daglig bøn, at lytte til det guddommelige svar og at være lydig mod det.

3. Godheden og hæderligheden genoprettes i vore sjæle, når vi med moralsk mod efterlever evangeliets belæringer.

EN UVENTET DÅB

Bart L. Andersen

ILLUSTRERET AF MIKE MALM

Da det om søndagen blev bekendtgjort, at de unge mænd fra mit ward skulle udføre dåb for de døde, tænkte jeg ved mig selv: *Det er trist, at jeg ikke kan tage med.* Men så skænkede jeg det ikke flere tanker, for jeg vidste, at det ville være alt for vanskeligt for mig at komme med. Jeg er nemlig spastisk lammet.

Da min mor hentede mig og min bror Beau fra skole den dag, hvor de unge mænd skulle til templet, sagde hun, at vi skulle skynde os. Biskoppen ville hente os kl. 17.30. Jeg hørte ikke efter, for jeg troede, at hun bare talte til min bror.

Så sagde hun: »Bart, du skal skynde dig at spise, bade og komme i søndagstøjet.«

Jeg sagde: »Hvad? Skal jeg med?«

Hun fortalte mig, at biskoppen ikke ville have, at jeg skulle holdes udenfor. Han syntes, at det ville være rart, om jeg kunne tage med og se på, mens de andre drenge udførte dåb for de døde. Jeg kunne knap tro det. Jeg skulle i templet!

Jeg kunne slet ikke holde op med at smile, mens vi skyndte os at gøre os klar. Bare tanken om at komme i templet gjorde mig glad. Rick Hansen, min vejleder i lærernes kvorum, kørte mig hen til templet i sin van. Der var god plads til min kørestol i den.

Templet var smukt. Jeg havde hørt andre mennesker fortælle, hvor stærk Ånden er i templet, og de havde ret. Da jeg så de andre drenge blive døbt, ønskede jeg, at jeg også kunne blive døbt.

Lige i det øjeblik kom biskop Homer hen til mig. »Kom,« sagde han. »Vi skal have dig i tøjet.«

Jeg var ikke sikker på, hvad han mente, eller hvor vi skulle hen. Han tog mig med hen til et særligt omklædningsrum for tempeltjenere, hvor han og Rick prøvede at finde ud af, hvordan de skulle få mig i dåbstøjet. De klarede det ganske godt. Jeg så ned ad mig selv og tænkte på, hvor dejligt det føltes at være klædt helt i hvidt.

Så gav en tempeltjener mig et kort med mit navn på. Biskoppen hjalp mig ud til døbefonten, hvor jeg ventede på, at det skulle blive min tur. Mens jeg sad og ventede, fyldtes jeg af en helt særlig fornemmelse. Jeg blev ved med at kigge op i loftet og takke min himmelske Fader for den chance, han havde givet mig. Jeg tænkte også på de mennesker, som jeg skulle døbes for. Jeg spekulerede på, hvad de mon ville sige til, at jeg skulle døbes for dem.

Så blev det min tur. Det var så stille, at man kunne høre en nål falde til jorden. Jeg følte, at alle kiggede på mig. Biskoppen løftede mig op og bar mig ned i dåbsbassinet. Biskoppen og Rick måtte hjælpes om at døbe mig, fordi min krop er så slap og mine lemmer så stive. Hver gang vi havde udført ordinansen for et navn, tjekkede biskoppen, at jeg stadig trak vejret. Jeg udførte i alt fem dåb. Derefter klædte biskoppen og Rick mig om og satte mig i min kørestol. Biskoppen redte endda mit hår med sin egen kam. Beau fortalte mig, at biskoppen var våd af sved i ansigtet, da han kørte mig ind fra omklædningsrummet. Jeg er ikke sikker på, at biskoppen var klar over, hvor vanskeligt det ville være at klæde mig om.

Da vi gik i gang med bekræftelserne, følte jeg mig varm over det hele. Jeg tænkte ved mig selv: *Hvordan kan folk dog undgå at vide, at Kirken er sand?* Jeg er min biskop taknemlig for, at han holdt nok af mig til at give mig chancen for at blive døbt i templet. Der er så smukt inde i templet. Den stærke følelser derinde har vist mig, at Kirken er sand. □

MIN BEDSTEFAR,

PROFETEN

Fortalt til Janet Thomas

Jodi Hinckley er 17 år. Hun elsker at spille tennis og være sammen med sine venner. Hun savner sin storebror, der tjener i missionen i Frankfurt i Tyskland. Og når hun møder nye mennesker hjemme i Salt Lake City, bliver hun altid spurgt: »Er du i familie med profeten?«

Ja, svarer hun, det er hun. Hendes farfar, Gordon B. Hinckley, er profet og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jodi er ikke alene. Hun er blot et af præsident og søster Hinckleys 25 børnebørn, hvoraf næsten halvdelen er teenagere eller på mission og derfor står over for de samme udfordringer som andre unge i Kirken.

Nogle børn af biskopper og stavspræsidenter føler sig presset til at skulle være fuldkomne på grund af deres fædres kaldelser. Hvordan tror I så ikke, at præsident Hinckleys børnebørn har det? Ja, de indrømmer næsten alle sammen, at de til tider føler, at folk forventer, at de skal være fuldkomne, og at man holder øje med dem for at se, om de begår nogle fejltrin. Men de ved, at deres bedstefar elsker dem. Og det er det vigtigste.

»Han er først og fremmest morfar,« siger Katie Barnes på 19. »Det er sommetider svært for folk at forstå det.«

»Jeg tror, at nogle mennesker tror, at han citerer skriftsteder, hver gang vi ser ham,« siger Jessica Dudley på 17, »eller at vi fører dybe åndelige samtaler og sådan noget. Men vi snakker jo bare med morfar.«

Selv om præsident Hinckley har meget travlt, ser hans børnebørn ham ret ofte. »Vi ser ham cirka hver anden uge,« siger James Pearce på 17. Alle præsident og søster Hinckleys børn og børnebørn samles mindst én gang om måneden til familieaften. Og de kigger ind for at tale med ham på hans kontor eller besøger søster Hinckley hjemme i lejligheden. De fleste af børnebørnene har været med deres bedsteforældre til møder eller tempelindvielser.

Men hvordan er han egentlig?

»Han er sjov,« siger Spencer Hinckley på 19.

»Han elsker at fortælle historier, der får folk til at grine,« siger Ann Hinckley på 20. »Han fortæller aldrig vittigheder på andres bekostning. Han ler ad sig selv og hjælper os til at le ad os selv.«

»Jeg kan godt li', når han fortæller en historie,« siger Katie. »Han kan knap fortælle historien, fordi han griner så meget. Han kan ikke få vejret af bare grin, og så kommer vi også til at le.«

Præsident Hinckley elsker en god historie, men han elsker sine børnebørn endnu mere. Han interesserer sig meget for dem. Jessica nævner de første spørgsmål, som han stiller dem, når de ses: »'Hvordan har du det? Hvordan går det på dit arbejde? Hvordan går det i skolen? Hvordan

Jessica Dudley på 17 elsker at være sammen med sin kærlige og omsorgsfulde morfar, præsident Gordon B. Hinckley.

FOTO: RICHARD M. ROMNEY OG CRAIG DIMOND

Glæde og latter fylder stuen, når præsident og søster Hinckley, der har været gift i 60 år, omgiver sig med mange af deres børnebørn og oldebørn. To af deres børnebørn er på fuldtidsmission.

går det med din kæreste? Hvordan går det med dig?' Uanset hvor travlt han har, så har han altid tid til at tale med mig og lytte.«

»Jeg spiller fodbold,« siger Sarah Dudley på 13. »Hver lørdag spørger han mig: 'Vandt I kampen?' Og hvis jeg svarer nej, siger han: 'Nå, skidt. Der kommer jo flere kampe.' Han er så positiv.«

»Man ved bare, at han holder meget af os,« siger Amy Pearce på 20. »Han ved altid, hvad man går og laver, men han blander sig ikke.«

Og han er bekymret for sine børnebørn og de udfordringer, der står overfor. Engang havde Amy det meget svært. »Han bad for mig hver aften,« siger hun, »og han fik mit navn skrevet på bønnelisten i templet. Han fortalte mig aldrig, at han gjorde det. Det var mor, der fortalte mig det. Det var dejligt at have en, der holder så meget af en. Det var også dejligt at vide, at han hele tiden vidste, at jeg nok skulle klare det.«

Faktisk råder præsident Hinckley sine børnebørn til altid at være positive, når der er noget, der bekymrer dem. »Han har altid en meget positiv indstilling,« forklarer Jessica. »Han siger, at vi skal hænge i, gøre vores bedste og bede, så vil alt ordne sig.«

EN SJOV BEDSTEMOR

Børnebørnene holder også meget af deres bedstemor. Når man spørger dem, hvordan søster Hinckley er, reagerer alle børnebørnene på samme måde. De stopper op og

tænker på hende, og så smiler de bredt, inden de svarer.

»Vi siger altid,« bemærker Jodi, »at vi elsker bedstefar så højt, fordi han giftede sig med bedstemor. Alle elsker hende højt.«

»Hun smiler altid,« tilføjer James. »Altid.«

»Der er næsten noget magisk ved hende,« siger Ann. »Hun er lille og spinkel. Hun er aldrig sur. Hun er altid glad. Hendes syn på verden er realistisk og uprætensiøst. Hun er en sjov bedstemor.«

»Hun er meget snakkesalig,« siger Joseph Hinckley på 13. »Man kan tage med hende overalt, og det er sjovt.«

»Vi kunne tale om hende i timevis,« slutter Jessica.

Søster Hinckley ledsager ofte sin mand, når han rejser rundt for at møde Kirkens medlemmer over hele verden. Hun husker sine børnebørn, når hun er ude at rejse og sender dem hver især postkort fra hele verden.

Hun sender adskillige julekort til hvert barn, barnebarn og oldebarn. Hver familie får hurtigt julekort nok fra bedstemor til at dekorere en hel væg.

Kort før jul holder hun en særlig julefest for børnebørnene. Bordet er dækket med flot service og der serveres en lækker middag. Ingen forældre er inviteret med. Det er kun for børnebørnene. Og juleaftens samles alle familierne og opfører et krybbespil. »Bedstefar læser beretningen, og vi opfører den,« siger Sarah. Nu er der også oldebørn, som kan spille med, og den yngste baby bliver lagt i den hjemmelavede krybbe.

EN NY PROFET

Den dag præsident Howard W. Hunter døde, var en mindeværdig dag for præsident Hinckleys børnebørn. De var kede af, at præsident Hunter kun fik lov at tjene i så kort tid. Og de stod lidt frygtsomme over for det store ansvar, som nu blev lagt på deres bedstefar. De vidste, at deres bedstefar som præsident for De Tolvs Kvorum nu ville blive Kirkens næste præsident.

Joseph og Spencer var på vandretur med deres far. »Vi var på vej ind til en by,« siger Joseph. »Alle flagene var på halv. Så snart far så flagene, vidste han, hvad der var sket. Han tog en dyb indånding.«

Døren står altid åben for James og Amy, når de besøger deres bedstefars kontor.

Ved den højtidelige forsamling, hvor præsident Hinckley blev opretholdt som profet af Kirkens medlemmer, rejste børnebørnene sig på det rette tidspunkter og opretholdt den nye præsident. »Det var en fantastisk oplevelse,« siger Ada Hinckley på 16, »at løfte sin hånd og opretholde Kirkens præsident, som faktisk også er ens bedstefar. Når de synger 'Hav tak for profeten, du sendte,' så bliver man lidt overvældet, fordi de jo synger om ens bedstefar.«

Den samme oplevelse, som hjalp så mange andre unge i Kirken, hjalp også Ada til at få et vidnesbyrd om, at hendes bedstefar er Herrens profet. Hun overværede et møde for Unge Piger, hvor temaet

var at få et vidnesbyrd om profeten. »Det hjalp mig meget til at få et vidnesbyrd om, at han er profet, og at han leder Kirken. Det ved jeg, at han gør.«

Katie siger: »Jeg opretholder ham som profet, ikke som bedstefar. Hvadenten min bedstefar er profet for Kirken eller ej, så må jeg vide for mig selv, at Kirken er sand. Og det gør jeg også.«

Bemærkede de en forandring ved deres bedstefar, efter at han var blevet opretholdt som præsident for Kirken? James svarer: »Til at begynde med var han meget stille og ydmyg.«

»Han tilbragte mere tid alene,« siger Ada. »Jeg synes, at ydmyg er et godt ord. Det er bare sejt, når jeg

Søster Hinckley er kommet i kontakt med mange kulturer, når hun har ledsaget sin mand på hans rejser rundt i verden. Hun fortæller ofte sine børnebørn om sine oplevelser og viser sine souvenirs frem.

hører folk tale om ham, og de ikke ved, at jeg er i familie med ham. Folk elsker ham.«Jessica bemærker forandringen mest, når han taler. »Ved generalkonferencerne kan man se, at kaldelsens kappe hviler på ham.«

Amy er enig. »Han holder en tale, og så siger han nogle fantastiske ting. Og jeg tænker: 'Wow!' Når vi besøger ham på kontoret, ser jeg ham i begge roller. Så er han bedstefar og profet på samme tid.«

Selv om deres bedstefar møder mange betydningsfulde og indflydelsesrige mennesker, så ser han dem bare, som det de er. »Når han har hilst på USA's præsident eller en anden betydningsfuld person,« siger Amy, »så spørger vi: 'Var det spændende?' Og han svarer: 'Han er jo bare et menneske.' Han ser ikke på rang eller autoritet. Han betragter alle lige. Hvadenten han hilser på en præsident eller en husmoder, så opfører han sig på samme måde.«

»Ja,« siger James, »han respekterer alle.«

HAN FORSTÅR OS

Spørg et hvilket som helst af børnebørnene, om deres bedstefar, profeten, forstår, hvordan det er at være teenager i dag, og så vil de svare hurtigt og sikkert. »Han taler aldrig negativt om vores generation,« siger Katie. »Han er meget positiv. Af og til tror jeg, at han ville ønske, at han var ung.«

»Er han i kontakt med den yngre generation?« spørger Spencer og svarer: »Ja, på grund af os.«

»Han kender os,« siger Ann. »Og han ved, hvad vi laver, og han kender vores sorger og glæder. Han ved, hvad vi har svært ved, og hvad vi har let ved.«

Ligesom profeten beder for sine egne børnebørn, beder han også for de unge i Kirken. Og han ved, at der hver dag i hvert eneste af Kirkens templer bedes specielt for de unge. Det råd, han

Mary Dudley på 12 var bekymret for, at hendes morfar ville holde op med at være morfar, når han nu blev profet. Men hun havde ikke behøvet at være bekymret.

giver sine børnebørn, er et godt råd til alle unge: Gør dit bedste. Hæng i. Gør det rette.

Da Jessica gik på Ricks College, var der ingen, bortset fra hendes nærmeste venner, som vidste, hvem hendes bedstefar var. Læreren spurgte, om nogen af eleverne havde truffet præsident Hinckley eller andre af generalautoriteterne. Jessica rakte ikke hånden op. Det var ikke, fordi hun var flov. Hun ville bare høre, hvad de andre havde at sige. »Jeg nød at høre, at folk var glade for at se ham ved tempelindvielser eller konferencer.«

»Hvor er jeg dog heldig,« siger Ann, »at jeg kender ham som menneske, som bedstefar og som profet. Det er bare fantastisk!« ☐

Den levende profets ord

Råd og vejledning fra præsident Gordon B. Hinckley

BEHANDL JERES HUSTRUER SOM JERES BEDSTE AKTIV

»Brødre, I vil aldrig i jeres liv få et større aktiv end den kvinde, hvis øjne I så dybt i, mens I holdt hinandens hænder over alteret i Herrens hus. Hun vil være jeres dyrebareste eje i både tid og evighed. Respektér hende som jeres partner. Respektér hende og lev sammen med ære, så vil I blive lykkelige.«[1]

ULYDIGE BØRN

»Jeg ved godt, at uanset hvad man gør, så vil der af og til være børn, som gør oprør. Men hold ud. Giv aldrig op. Man har ikke tabt, så længe man prøver. Bliv ved.«[2]

LÆRERIGE STUNDER

»I går alle i skole. Spild ikke tiden. Netop nu har I muligheder, som I aldrig igen vil få, så længe I lever. Få mest muligt ud af det lige nu. Det er en vidunderlig udfordring, det er hårdt, det er svært. Men hvor er det dog vidunderligt at kunne lære om århundreders opsamlede viden, som er til rådighed for jer. Læs videre eller uddan jer på anden vis, alt efter hvad I nu har lyst til. Men udnyt hver eneste mulighed, som I får, for Herren har givet jer en befaling gennem profeten Joseph Smith om ikke kun at samle åndelig kundskab, men også verdslig kundskab, og det er jeres ansvar, så I må ikke spilde tiden. Der er så meget at lære. Vær klog. Gør jeres bedste.«[3]

BØNNENS MAGT

»Hvor er det dog vidunderligt, at I knæler, I unge mennesker, og beder oprigtigt morgen og aften. Jeg roser jer. Bøn nedkalder himlens kræfter over os. Bøn er en stor gave, som vor himmelske Fader har givet os, hvorigennem vi kan nærme os ham og tale med ham i Jesu Kristi navn. Bed meget. I kan ikke klare det alene. I kan ikke leve op til jeres potentiel alene. I har brug for Herrens hjælp.«[4]

PORNOGRAFI

»'Pryd altid dine tanker med dyd' (L&P 121:45). Der findes så meget smuds, begær og pornografi i denne verden. Som sidste dages hellige må vi hæve os over det og stå imod det. I kan ikke tillade jer at beskæftige jer med det. I kan simpelthen ikke tillade jer at beskæftige jer med det. Hold det ude af jeres hjerte. Ligesom tobak er det vanedannende, og det vil ødelægge dem, der omgiver sig med det. 'Pryd altid dine tanker med dyd.'«[5]

TIENDE

»Nogle af jer har økonomiske problemer. Det ved jeg godt. I har aldrig penge nok. Det ved jeg godt. I kæmper for at klare jer. Og hvad er løsningen? Den eneste, som jeg kender til, er at betale tiende. Det betyder ikke, at I så vil få en Mercedes Benz eller en kæmpevilla. Men det var Gud, der gav det løfte, at han ville åbne himlens vinduer og udøse velsignelser over dem, der var ærlige med deres tiende og offerydelser, og han har magt til at holde sit løfte. Det er mit vidnesbyrd, at han holder det løfte.«[6]

TIL VENSTRE: FOTO AF PRÆSIDENT HINCKLEY: JED CLARK. *TIL HØJRE:* UDSNIT AF *HÅNDKÆRREKOMPAGNI I SOUTH PASS*, AF EDWARD T. GRIGWARE; GENGIVET MED TILLADELSE FRA BUFFALO BILL HISTORICAL CENTER, CODY I WYOMING, JACK RICHARD COLLECTION

GENERATIONER VELSIGNES VED OMVENDELSE

»Hver gang I fører et nyt medlem ind i Kirken, velsigner I et liv. Ikke bare ét liv, for hvis han eller hun forbliver trofast, bliver det til mange liv. For det, som I udfører, velsigner kommende generationer. Vi er alle sammen resultatet af missionering. Vore fædre, bedstefædre eller oldefædre tog imod missionærernes vidnesbyrd og sluttede sig til Kirken. Vi nyder godt af det. Hver gang jeg ser missionærer, har jeg lyst til at sige, at I aldrig kan forudse omfanget af det, som I udfører i denne kaldelse.«[7]

VORES PIONERINDSATS

»Vi er stadig pionerer. Vi er aldrig ophørt med at være pionerer, siden dengang de hellige forlod Nauvoo og kom her (til Iowa) og drog herfra til floderne Elkhorn, Platte og Sweetwater, gennem Wyomings højland og siden ind i Saltsødalen. Det var et storslået eventyr. Men formålet var at finde et sted, hvor de kunne slå sig ned og tilbede Gud i overensstemmelse med deres samvittighed og tilbyde andre, som slog sig ned iblandt dem, den samme ret. Vi når stadig ud i verden til steder, som for få år siden syntes uopnåelige. Vi kommer ud overalt, og det kræver en pionerindsats.«[8]

DE SIDSTE DAGE

»Jeg vil gerne forsikre jer om, kære venner, at Kirken ikke vil blive ledt på vildspor, og det vil dens medlemmer heller ikke. Det sagde Herren selv, da han oprettede sit værk for sidste gang. Dette er de sidste tider. Herren leder denne Kirke.«[9] □

NOTER

1. Regionalkonference for gifte studerende ved BYU, Provo i Utah, den 11. februar 1996.
2. Regionalkonference på Oahu i Hawaii, den 18. februar 1996.
3. Ungdomsmøde i Denver i Colorado, den 14. april 1996.
4. Regionalkonference i Pittsburgh i Pennsylvania, den 28. april 1996.
5. Fireside i Dublin i Irland, den 1. september 1996.
6. Regionalkonference på Oahu i Hawaii, den 18. februar 1996.
7. Missionskonference i Hong Kong, den 25. maj 1996.
8. Pressekonference ved højtideligheden i Den Store Lejr ved Council Bluffs i Iowa, den 13. juli 1996.
9. UV-fireside i San Diego i Californien, den 24. marts 1996.

LEE'S FERRY

Honeymoon – ruten

Ældste David E. Sorensen
De Halvfjerds

For nogle år siden besøgte jeg en stor ranch i det sydlige Utah sammen med ranchens ejer. Mens jeg var der, lagde jeg mærke til en lang, smal, snoet grusvej. Jeg fik at vide, at denne øde, afsidesliggende ørkenvej engang havde strakt sig over mange kilometer gennem det sydlige Utah og nordlige Arizona, hvor den fortsatte sydpå mod de små byer langs Little Colorado River i Arizona. Disse småbyer var grundlagt af mormonpionerer, og denne vej var deres forbindelse til mormonbosættelsen i St. George i Utah. Vejen blev engang flittigt benyttet af hestevogne. Den var kendt som »Honeymoon-ruten.«

PIONERERNE YDEDE OFRE FOR AT KOMME TIL TEMPLET

Honeymoon-ruten fik sit navn af de mange brudepar, der rejste fra bosættelserne i det nordlige Arizona for at modtage deres begavelse og blive beseglet for tid og al evighed i templet i St. George.

Sidst i forrige århundrede og i begyndelsen af dette varede rejsen fra et par dage til flere uger, alt efter hvor brudeparret kom fra. De fleste af disse tapre, unge par tilbragte mange nætter på ruten under stjernehimlen, mens de sov på den bare jord eller bag i hestevognene. De unge par og deres familier stod over for store udfordringer i den vidtstrakte amerikanske ørken, som får mindre end 20 cm regn om året. Deres fødevarerationer var ofte sparsomme, og de havde ofte kun halvråddent vand at drikke. De mødte mange farer, som f.eks. klapperslanger, prærieulve, rødlosser og ørkenræve.

Hvorfor rejste disse unge mennesker gennem den øde ørken under store personlige ofre og ofte med fare for fysisk overlast? Det glitrende hvide tempel i St. George var det første tempel, som blev fuldført og indviet vest for Mississippi-floden. Disse unge pars ønske om at blive beseglet til hinanden var stærkere end deres frygt for de trængsler, som de vidste, at de måtte overvinde på rejsen til templet.

BETYDNINGEN AF TEMPLETS VELSIGNELSER

Ligesom dengang kan unge mennesker i vore dage opnå evighedens velsignelser i Herrens hus. Disse ordinanser er, som Brigham Young sagde, »nødvendige for jer, efter at I har forladt dette liv, for at I kan træde ind i Faderens nærhed og gå forbi de engle, som er sat der som vogtere, og give dem de nøgleord, tegn og kendetegn, som hører til det hellige præstedømme, og opnå jeres ophøjelse på trods af jord og helvede« (*Journal of Discourses*, 2:31).

Den begavelse som udføres i templet med det hellige præstedømmes myndighed er nært forbundet med princippet om evigt ægteskab. Lige fra genoprettelsens første dage har vi fået at vide, at »ægteskabet er indstiftet af Gud for menneskene« (L&P 49:15). Lige siden Adams dage har ægteskabspagten været tillagt stor betydning. Vi brødre i Kirken har gennem åbenbaring fået at vide: »Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden« (L&P 42:22).

ELEKTRONISK BILLEDBEHANDLING: PAT GERBER; FOTO AF PIONERPAR VENLIGST UDLÅNT AF KIRK OG CAROL HEATON

Som medlemmer af Kirken har vi ikke blot fået befaling om at gifte os i retfærdighed, men også om at få børn og opdrage dem i overensstemmelse med Jesu Kristi evangeliums lærdomme. Vi bliver belært om, at begavelsen og beseglingsceremonien skal udføres i Herrens hus. Vi er så velsignede, at vi har hellige templer rundt om i verden, hvor vi kan modtage disse evige ordinanser.

Herren fortalte Joseph Smith:

»Der findes tre himle eller grader i det celestiale rige.

For at opnå den højeste må et menneske indtræde i dette præstedømmes orden, hvormed der menes den nye og evige ægteskabspagt.

Den, som ikke gør dette, kan ikke opnå den« (L&P 131:1-3).

Herren forklarer videre: »Om en mand ægter en kvinde gennem mit ord, som er min lov, og gennem den nye og evige pagt, og det er beseglet på dem gennem forjættelsens Helligånd af ham, som er salvet, og som jeg har givet denne magt og dette præstedømmes nøgler .... skal (det) have bindende kraft, når de er ude af verden, og de skal gå forbi engle og guder, som er sat der, til deres ophøjelse og herlighed i alle ting, som det er blevet beseglet på deres hoveder, hvilken herlighed vil være en fylde og en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed« (L&P 132:19).

For at enhver pagt, deriblandt også ægteskabspagten, skal have gyldighed i evigheden, skal to betingelser opfyldes: Den skal »indgås og besegles ved forjættelsens Helligånd« (L&P 132:7), og den skal udføres med den rette præstedømmemyndighed.

VI MÅ YDE OFRE FOR AT KOMME I TEMPLET

I dag står mange unge sidste dages hellige over for svære udfordringer. Som følge deraf udskyder mange ægteskabet længere end nødvendigt. Nogle undskylder sig med, at de gerne vil gøre deres uddannelse færdig først. Andre siger, at de må sikre sig et godt job, inden de kan gifte sig. Atter andre ønsker sikkerheden ved en velspækket bankkonto og foretrækker at få en ny lejlighed, en ny bil eller andre materielle goder i stedet for at blive gift i templet.

Vi må spørge os selv, om vi er villige til at tillægge tempelægteskabet samme betydning som de, der rejste på Honeymoon-ruten, gjorde. I stedet for at falde som ofre for klapperslanger eller ulve, står vi så i fare for at blive ofre for udskydelser og vankelmodighed? I stedet for at bukke under for sult og træthed står vi da i fare for at bukke under for tidens filosofier om at tilfredsstille sine egne ønsker og den populære indstilling, at man skal »køre sit eget løb«?

Selvfølgelig bør sidste dages hellige fra de kulturer, hvor de unge selv kan fri til hinanden, give sig selv tid nok til at træffe de rette beslutninger, inden de vælger en livsledsager. Men de må ikke af selviske årsager udskyde hverken frieriet eller beslutningerne.

Forældre og ledere bør altid belære de unge om, at ægteskabet er et helligt privilegium og en forpligtelse. Det er ikke godt hverken for manden eller kvinden at være alene, for ingen af dem kan opfylde formålet med sin skabelse uden den anden (se 1 Kor 11:11; Moses 3:18). Ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og kun gennem den nye og evige ægteskabspagt

kan vi opnå fylden af alle evighedens velsignelser.

VEJLEDNING FRA PROFETERNE

Vor tids profeter og ledere har rådet os til at gifte os i Herrens hus og forblive tro mod de pagter, som vi indgår der. Ved generalkonferencen sagde præsident Howard W. Hunter: »Det er under normale omstændigheder et præstedømmeansvar for en mand ikke at udsætte ægteskabet urimeligt længe. Brødre, Herren har talt tydeligt om dette. Det er jeres hellige og højtidelige ansvar at følge hans råd og hans profeters råd« (*Stjernen*, januar 1995, side 48). Videre sagde præsident Hunter: »En mand, der bærer præstedømmet, udviser fuldstændig moralsk troskab over for sin hustru, og giver hende ingen grund til at tvivle på hans trofasthed. En mand skal elske sin hustru af hele sit hjerte og holde sig til hende og ingen anden (L&P 42:22-26)« (*Stjernen*, januar 1995, side 48).

Med hensyn til L&P 42:22 forklarede præsident Spencer W. Kimball: »Udtrykket *ingen anden* udelukker enhver anden og ethvert andet. Ægtefællen får derved forrang i mandens eller hustruens tilværelse, og hverken selskabsliv, arbejde eller politiske interesser eller nogen anden interesse eller person må nogensinde få forret over den ægteskabelige partner« (*Tilgivelsens mirakel*, side 224).

Andre profeter har også fremhævet betydningen af ægteskab og familie. Præsident Harold B. Lee sagde: »Det vigtigste i Herrens værk, som du og jeg nogensinde kan komme til at udføre, sker inden for vores eget hjems vægge« (*Stand Ye In Holy Places*, 1974, side 255).

Vores levende profet, præsident Gordon B. Hinckley, har om det evige ægteskab sagt: »Vor himmelske Fader, der elsker sine børn, ønsker det for dem, som vil give dem størst mulig lykke nu og i evighederne, og der findes ingen større lykke end den, som udspringer af det mest meningsfyldte af alle menneskelige forhold, nemlig fællesskabet mellem mand og hustru og forældre og børn …

Men ægteskabet er en pagt, der besegles med myndighed. Hvis den myndighed alene er statens myndighed, vil den kun have gyldighed, så længe den pågældende stat har beføjelser, og de beføjelser ophører med døden. Men hvis man til statens myndighed føjer kraften i den begavelse, som gives af ham, der overvandt døden, så vil det forhold vare ved efter dette liv, hvis ægtefællerne lever værdigt« (*Be Thou an Example,* 1981, side 136-137).

Mormonpionererne måtte yde ofre, viljestyrke, beslutsomhed og udholdenhed for at fuldføre deres rejse til Herrens hellige tempel i St. George i Utah. Og sådan er det også i dag. Medmindre vi er villige til at yde de nødvendige ofre for at sætte tempelægteskabet højest i vores liv, vil vi ikke nyde de samme velsignelser som de sidste dages hellige, der for 100 år siden rejste af Honeymoon-ruten, og som, efter at deres rejse var fuldført, fortsatte med at leve værdigt, så forjættelsens Helligånd kunne besegle de hellige pagter, som de havde indgået i Herrens hus. □

TEMPLET I SEOUL I KOREA OG BRUDEPAR FOTOGRAFERET AF WILLIE HOLDMAN

DEN DAG JEG MODTOG MIN

Valeria Salerno

For omkring to år siden, da jeg var 16, bemærkede jeg, at en af opgaver i forbindelse med værdinormerne i min personlige fremgangsbog fra Unge Piger var at forstå betydningen af patriarkalske velsignelser.

Jeg begyndte at studere alt, hvad jeg kunne finde om patriarkalske velsignelser. Da jeg var færdig, blev jeg klar over at ved at modtage en patriarkalske velsignelse, kunne jeg få min slægtslinie at vide og erfare, hvad Herren ønsker af mig, hvilke velsignelser han har beredt til mig, og hvad jeg skal gøre for at opnå dem. Jeg besluttede at bede min biskop om at interviewe mig med henblik på at få en anbefaling til patriarkalske velsignelse.

Den 19. april 1995 tog jeg hjem til patriarken her i vores stav i Buenos Aires i Argentina. Da han lagde hænderne på mit hoved, følte jeg en fuldkommen fred. Der gik et brus gennem min krop, og jeg følte stor glæde. Jeg har ofte brugt ordet *glæde* som et synonym for at være *glad*, men jeg indså, at glæde er meget mere end bare det. Glæde er en følelse, der er så forskellig fra alle andre og så enestående, at den slet ikke kan beskrives. For at forstå, hvad det er, må man have oplevet det.

Da patriarken afsluttede min velsignelse, løb tårerne ned ad mine kinder. Patriarken havde også tårer i øjnene. Jeg takkede ham for at have virket som bindeled mellem Herren og mig. Da jeg gik, kunne jeg ikke lade være med at tænke på, hvor vidunderlig en oplevelse det havde været, og på, at jeg ønskede, at alle skulle opleve det.

Jeg er taknemlig for de ansvar, som Herren har givet mig. Jeg kender de løfter og ved, at de advarsler, som står i min velsignelse, er Herrens vilje med mig, og jeg ved, at så længe jeg er trofast, vil han være ved min side og hjælpe mig med at overvinde mine svagheder.

Jeg ved, at patriarkalske velsignelser kan være et kompas for os, ligesom Liahona virkede som kompas i gamle dage. Hvis vi følger den vejledning, vi har fået, kan vi fortsætte »ad den trange vej, indtil (vi) opnår evigt liv« (Jakobs Bog 6:11).

FORBEREDELSE

At få en patriarkalsk velsignelse er en alvorlig sag. Her er noget, du bør overveje:

Hvordan kan jeg vide, om jeg er parat?

Ethvert værdigt medlem kan modtage en patriarkalsk velsignelse. Der er ingen aldersbegrænsning. (Selv din bedstemor kan modtage en, hvis hun ikke allerede har gjort det). Men man skal være gammel nok til at forstå dens betydning og til at forberede sig åndeligt på at modtage den.

PATRIARKALSKE VELSIGNELSE

MODELFOTO

Inden du får din velsignelse, må du have et inderligt ønske om at modtage en. Lad ikke andre presse dig til at få en patriarkalsk velsignelse. Drøft dit ønske med dine forældre og din biskop, bed om det og gør så dit for at modtage den.

Hvordan skal jeg forberede mig?

Når du har fået en anbefaling fra din biskop, træffer du aftale med din patriark.

Bed meget. Tal med din himmelske Fader om det, du kæmper med i dit liv.

Du kan faste, hvis du ønsker, og hvis du fysisk er i stand til det.

Du kan læse »Din patriarkalske velsignelse: En lysets Liahona,« en konferencetale af præsident Thomas S. Monson (*Stjernen*, januar 1987, side 54); »Præstedømmevelsignelser,« en konferencetale af præsident James E. Faust (*Stjernen*, januar 1996, side 61) eller »Patriarker og patriarkalske velsignelser,« kapitel 10 i *Præstedømmets pligter og velsignelser: Håndbog for præstedømmebærere, del A*.

Hvad indeholder en velsignelse?

En udtalelse om din slægtslinie.

En inspireret erklæring om dit livs mission og dine ansvar.

Den kan indeholde løfter, formaninger, udfordringer og advarsler.

Hvad skal jeg gøre med min velsignelse?

Du får en afskrift af din velsignelse, så du kan læse den, så tit du har lyst. Læs den regelmæssigt. Den kan ikke være en rettesnor i dit liv, medmindre du ved, hvad den indeholder.

Vær varsom med at vise andre din velsignelse. Vis den kun til mennesker, du stoler på (som din familie), og selv da kun når du føler dig inspireret til det.

Se den i et evigt perspektiv. Nogle gange gives velsignelserne ikke før efter dette liv.

Forvent ikke, at din velsignelse vil opridse alt, hvad der vil ske i dit liv, eller at den vil besvare alle dine spørgsmål.

Husk på, at løfterne i din patriarkalske velsignelse er betingede af din trofasthed og Herrens vilje. Lev dit liv på en sådan måde, at du kan modtage alle de gaver, du bliver lovet.

De andre præstedømmevelsignelser, som du modtager gennem dit liv, vil måske uddybe nogle af de emner, som blev nævnt i din patriarkalske velsignelse. Sørg for at kende din velsignelse så godt, at du er klar over det, når disse forklaringer kommer. ☐

UAFHÆNGIGHED

Lauradene Lindsey

FOTO: STEVE BUNDERSON

Lige siden 1832, hvor Herren befalede den genoprettede Kirke og dens medlemmer at blive uafhængige og selvforsynende, har sidste dages hellige profeter fremhævet betydningen af de principper, som omfattes af denne befaling.[1]

»Vi ønsker, at I fremover skal være et uafhængigt folk … Det er, hvad Herren fordrer af sit folk,« sagde præsident Brigham Young. »… Det er vores pligt aktivt og flittigt at gøre alt, hvad vi kan for at være selvforsynende.«[2]

Kirkens ledere har gentaget det budskab i dag. Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Vi føler et behov for endnu tydeligere at fastslå Kirkens medlemmers forpligtelse til at blive mere uafhængige og selvforsynende, at øge den personlige og den familiemæssige ansvarlighed, at fremme åndelig vækst og at engagere sig mere i kristen tjenestegerning.«[3]

Ansvaret for vores åndelige, fysiske, følelsesmæssige, sociale og økonomiske velbefindende hviler først og fremmest på os selv, derefter på familien og så på Kirken, sagde præsident Spencer W. Kimball. Han tilføjede: »Ingen sand sidste dages hellig, som er fysisk og psykisk sund og rask, vil frivilligt overlade ansvaret for sørge for sig selv og sin familie til andre. Så længe han kan, vil han under Herrens inspiration og med sit eget arbejde, sørge for sine egne og sin families åndelige og timelige behov.«[4]

Inden for rammerne af hver families og hver kulturs forskelligartethed kan vi blive et uafhængigt og selvforsynende folk, således spm Herren har krævet af os.

Præsident Marion G. Romney var en stærk fortaler for dette vigtige princip. Han udtalte, at åndelig og timelig frelse kun opnås gennem uafhængighed og evnen til at være selvforsynende. Han sagde også, at »alle vores kirke- og familieaktiviteter bør fokusere på at gøre vores børn og medlemmer uafhængige,«[5] og at jo mere uafhængig en sidste dages hellig er, »desto bedre egnet til at tjene bliver han, og jo mere han tjener, desto større bliver hans helliggørelse.«[6]

Kirkens ledere har ikke alene opfordret os til at blive uafhængige, men har også mindet os om, at evangeliet hjælper os til at opnå uafhængighed. »Herren holder så meget af os, at han har givet os vejledning i, hvordan vi skal tjene, og givet os mulighed for at udvikle uafhængighed,« sagde ældste Marvin J. Ashton.[7]

I 1980erne gennemgik Kirkens velfærdsmetoder en stor forandring, og beredskabsprincipperne for medlemmerne blev af mere præventiv karakter. Familiernes tid, talenter og ressourcer blev en vigtig del af Herrens forrådshus. Der kom fornyede opfordringer fra Kirkens ledere til at arbejde hen mod at blive uafhængige og at dele deres ressourcer med dem, der havde behov for det.[8]

Der findes mere udtømmende instrukser for uafhængighed i *Omsorg på Herrens måde*, et håndbog i velfærd, som er udgivet af Kirken:

»Ansvaret for at sørge for os selv, vore familier samt de fattige og trængende har været en del af evangeliet siden tidernes begyndelse. Som Kristi disciple bør vi give af os selv – vor tid, talenter og ressourcer – for at sørge for de trængende. Vi er bedre i stand til at opfylde dette ansvar, hvis vi stræber efter at være uafhængige, for vi kan ikke give noget væk, som vi ikke har.«[9]

For at blive uafhængige på Herrens måde, må vi arbejde fysisk, mentalt og åndeligt for at sørge for os selv og andre. Hvis vi vil yde en indsats, kan vi blive uafhængige på følgende områder: Uddannelse, sundhed, beskæftigelse, hjemmeforråd, styring af ressourcer samt åndelig, følelsesmæssig og social styrke.

• *Uddannelse.*
Uddannelsesmæssig uafhængighed fordrer evnen til at læse, skrive, kommunikere og regne. Vi bør studere skrifterne, søge visdom »i de allerbedste bøger« (L&P 88:118) og

udnytte enhver mulighed for at lære noget mere.[10]

• *Sundhed.* Hvis vi holder vores krop og sind sunde, øges vores evne til at sørge for os selv og andre. Uafhængighed fordrer, at vi efterlever visdomsordet, motionerer regelmæssigt, sørger for lægeundersøgelser og tandlægebesøg, holder vores hjem og omgivelser rene og undgår stoffer og livsstile, der kan skade vores krop og sind.[11]

• *Beskæftigelse.* »Den lade skal ikke æde arbejderens brød eller bære hans klæder,« har Herren sagt (L&P 42:42). Det kræver uddannelse, oplæring, erfaring og flid at forberede sig på at finde en passende beskæftigelse. Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at Herren forventer af os, at vi »viser vores tro og hengivenhed ved gennem personlig indsats at øge de talenter og muligheder, som han har givet os.«[12]

• *Hjemmeforråd.* For at være uafhængig på forrådsområdet må vi have tilstrækkelig med føde, tøj og mulighed for husly, så vi kan sørge for vores familie i tilfælde af kortvarige eller længerevarende nødsituationer. Uafhængige mennesker er bedre i stand til at sørge for sig selv og andre i tilfælde af naturkatastrofer, arbejdsløshed eller andre uventede udfordringer. »Vi rådes derfor til at opbevare og anvende vores forråd samt vide, hvordan man fremstiller og tilbereder de væsentligste fornødenheder. Vi føler os mere sikre, hvis vi er i stand til at sørge for os selv i vanskelige tider.«[13]

• *Styring af ressourcer.* For at kunne holde hus med vores ressourcer på uafhængig vis må vi betale tiende og offerydelser, undgå unødvendig gæld, spare op, betale vores gæld, være sparsommelige, udnytte tiden klogt og give af vores tid, talenter og ressourcer til de nødlidende.[14]

• *Åndelig, følelsesmæssig og social styrke.* Vi bliver åndeligt, følelsesmæssigt og social uafhængige, når vi studerer skrifterne og de levende profeters ord, skyr det onde og adlyder budene, udøver tro på Kristus, beder ofte og inderligt, lærer at tackle forandringer, overvinder modgang og styrker forholdet til familie, venner og naboer.[15]

Ældste Oaks fremhæver de vidtrækkende virkninger af vores indsats for at blive uafhængige: »Vores ansvar for at sørge for os selv og vores familie er et vigtigt princip i vores forhold til Gud, til hinanden og til myndighederne.«[16]

Indsatsen for at blive uafhængig medfører timelige belønninger (se L&P 38:29-30), såvel som løftet om himmelske belønninger. Når vi følger vores lederes råd om at blive uafhængige og selvforsynende, vil Kirken være i stand til at »være uafhængig af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden,« så dens medlemmer »må nå den krone, der er beredt (dem) og komme til at herske over mange riger« (L&P 78:14-15). □

NOTER

1. Se L&P 78:13-14; Spencer W. Kimball, *Stjernen*, oktober 1978, side 76.
2. *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe, 1978, side 293-294.
3. Seminar for regionalrepræsentanter, den 1. april 1983, citeret i *Stjernen*, april 1986, side 20-21.
4. *Stjernen*, april 1978, side 119.
5. Ibid., april 1983, side 175.
6. Citeret i *Stjernen*, april 1986, side 20; se *Stjernen*, april 1977, side 68.
7. *Ye Are My Friends*, 1982, side 122.
8. Se Dallin H. Oaks, *The Lord's Way*, side 127-132.
9. Se *Omsorg på Herrens måde*, side 3.
10. Se *Omsorg på Herrens måde*, side 6.
11. Ibid.
12. *The Lord's Way*, side 116.
13. *Omsorg på Herrens måde*, side 7.
14. Se ibid.
15. Se ibid.
16. *The Lord's Way*, side 115.

STJERNEN
BØRNESTJERNEN

146. ÅRGANG JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE OKTOBER 1997

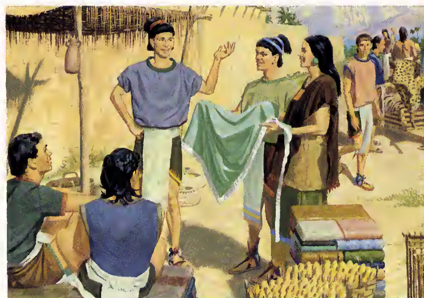
Fred i Amerika

Da Jesus var vendt tilbage til himlen, organiserede hans disciple Kirken i hele landet.
4 Nephi 1:1

De mennesker, som omvendte sig, blev døbt og modtog Helligånden.
4 Nephi 1:1

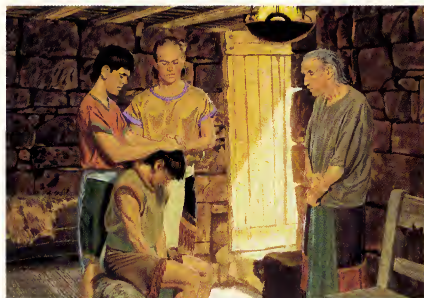

Snart var alle nephiter og lamaniter omvendt. De skændtes ikke mere, og alle var ærlige.
4 Nephi 1:2

ILLUSTRERET AF JERRY THOMPSON

Der var ingen rige eller fattige. Folket delte med hinanden, så alle havde det, som de skulle bruge.
4 Nephi 1:3

Disciplene udrettede mange mirakler i Jesu Kristi navn. De helbredte de syge og vækkede de døde til live.
4 Nephi 1:5

Folket byggede nye byer i stedet for dem, der var blevet ødelagt.
4 Nephi 1:7-8

De adlød Guds bud. De fastede og bad. Det samledes ofte og blev undervist i Jesu Kristi evangelium.
4 Nephi 1:12

Der var ingen røvere, løgnere eller mordere. Folket var ikke opdelt i nephiter og lamaniter, men alle var ét, de var Guds børn.
4 Nephi 1:16-17

Herren velsignede folket i alt, hvad de gjorde.
4 Nephi 1:18

Der herskede fred i landet i 200 år. Folk blev meget rige.
4 Nephi 1:22-23

»Der kunne i sandhed ikke findes noget lykkeligere folk blandt alle de folk, der var blevet skabt ved Guds hånd.«
4 Nephi 1:16

JOSEPH SMITH – GUDS TAPRE TJENER

Karen Ashton

»Thi se, du skulle ikke have frygtet mennesker mere end Gud« (L&P 3:7).

»Gud har brug for væbner', som tjener ham lydigt rundt omkring« (»Jeg vil være tapper«, *Børnenes sangbog,* nr. 85, *Børnestjernen,* september 1996, side 5). Ved du, hvad det vil sige at være tapper? Det betyder, at man modigt og frygtløst gør det rette, selv når det kan være farligt.

Joseph Smith var Jesu Kristi tapre tjener. Han forsvarede sandheden frygtløst og modigt. Engang blev Joseph Smith og flere andre brødre revet væk fra deres familier og smidt i fængsel. De blev lænket sammen og måtte sove på det kolde fængselsgulv.

En af de lange, kolde nætter i fængslet kunne Joseph og hans venner ikke sove. I timevis havde vagterne pralet af alle de forfærdelige ting, som de havde gjort ved de sidste dages hellige. De pralede af at have plyndret, skudt og myrdet mænd, kvinder og selv små børn.

Pludselig rejste den ubevæbnede og lænkede Joseph sig og talte som med en tordenrøst: »STILLE I djævle fra helvedets dyb! Jeg irettesætter jer i Jesu Kristi navn og befaler jer at tie stille. Jeg vil ikke leve et minut længere og høre sådan et sprog. Stop den tale, eller I eller jeg vil dø i DETTE ØJEBLIK!« (*Autobiography of Parley P. Pratt,* 1938, side 180).

Vagterne rystede, og nogle tabte deres våben. Nogle af vagterne tryglede Joseph om forladelse. De holdt alle mund, indtil næste vagtskifte.

Du kan udvikle mod til at vælge det rette, selv når alle andre vælger noget andet. Når du hver dag træffer de rigtige valg i små ting, vil Herren styrke dig og hjælpe dig til at vælge det rette i vanskelige tider.

Instruktioner

Farvelæg tegningen på side 5 og udfyld de tomme felter. Lim billedet på tykt papir eller karton og hæng det op i dit værelse. Hver gang du ser på billedet, så husk på, hvor tapper profeten Joseph Smith var. Og prøv så også at være tapper ved at vælge det rette.

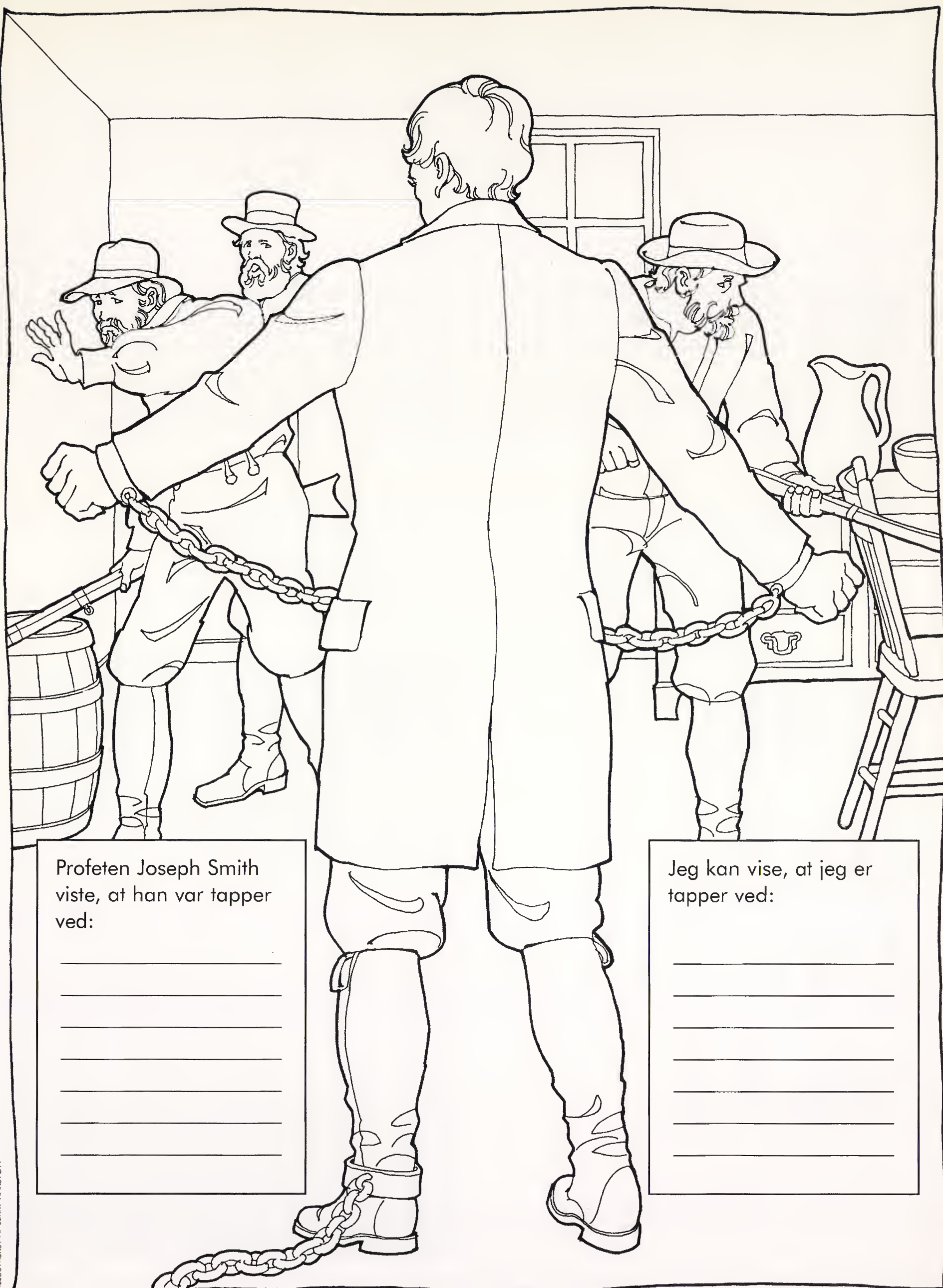
Forslag til fællestid

1. Syng »Jeg vil være tapper« (Børnenes sangbog, nr. 85, Børnestjernen, *september 1996, side 5). Bed børnene forklare, hvad det vil sige at være tapper. Fortæl dem om Kirkens første medlemmer, som tappert udholdt forfølgelser på grund af deres tro.*

2. Syng »Vælg altid ret« (Børnenes sangbog, side 80, Syng med *mig, B-81). Lad hver klasse nedskrive tre eller fire situationer, hvor et medlem af Kirken bør have mod til at gøre det rette. Læg forslagene i en æske. Læs hver situation højt, og bed så et af børnene om at forklare, hvordan han eller hun ville vælge det rette i den situation.*

3. Forklar, at det er vigtigt for børnene at holde budene, selv om alle andre ikke gør det. Hjælp børnene til at forstå, hvad det vil sige at holde ud til enden. Læs og drøft »Jordnøddeløbet« (se side 10-12 i dette nummer).

4. Bed et voksent medlem af wardet/grenen om at spille Joseph Smith. Bed ham forklare, hvordan profeten forandrede sig, da han lærte at stole på Herren. Lad ham fortælle om tabet af de 116 sider, som blev givet til Martin Harris (se L&P 3:7-8). Lad ham også fortælle om, hvordan Joseph revsede vagterne, mens han sad i fængsel (se Vores arv, *1996, side 49-51). Lad ham fortælle, hvordan børnene vil få større tillid til Herren, når de holder hans bud.* ☐

ILLUSTRERET AF JERRY HARSTON

Det var en dejlig søndagsmorgen, og Chris Tollstrup var glad for at skulle i kirke med sin familie — far, mor, Annie, Ryan og Nicholas. De kunne lige være på en af sidebænkene i kirkesalen. Under nadvermødet, og især når brød og vand blev uddelt af diakonerne, tænkte Chris på Frelseren, sådan som hans forældre havde lært ham.

Bagefter gik han op til sin primaryklasse og blev budt velkommen af sin lærer og sine venner. Læreren begyndte lektionen med at vise nogle tegninger og spørge klassen om, hvad de mente, at Jesus ville gøre, hvis han så de situationer, som var på tegningerne.

Et billede forestillede en lille pige, som var faldet og havde slået knæet. Der var også et billede af en dreng, som havde fundet en pung med penge i, af en strand, som var fuld af skrald, af en pige, der spiste helt alene i skolens cafeteria, af et barn, der var faret vild i et butikscenter, og af en mor, der var helt udmattet af alt det, hun skulle nå derhjemme. Det var ikke svært at regne ud, at Kristus i hvert tilfælde ville være hjælpsom, kærlig, ærlig og venlig.

I Chris' kvarter blev affaldet hentet om mandagen. Skraldevognen, der hentede og tømte skraldespandene, tabte altid lidt skrald på vejen, når den kørte fra hus til

JEG PRØVER AT VÆRE SOM JESUS

GØR DET, DU SKAL

hus. Mandagen efter lektionen om at følge Frelserens eksempel kørte Chris' primarylærerinde hjem fra arbejde. Hun fik øje på Chris, der baksede af sted med en halvfuld affaldssæk, der var næsten lige så stor som han selv. Hun satte farten ned og kiggede på ham. Han samlede de papir og skrald op, som skraldevognen havde tabt, og lagde det i sækken. Hun rullede vinduet ned og spurgte: »Hvad laver du, Chris?«

»Kan du huske billedet af stranden, som vi så i primaryklassen i går?« spurgte han. »Jeg gør bare det, som Jesus måske ville have gjort, hvis han havde set vores vej i dag.« ☐

FOTO: JED CALL

HISTORIEFORTÆLLEREN FRA GALILÆA, AF DEL PARSON

PRØV AT VÆRE SOM JESUS

Stjernen vil gerne høre om en oplevelse, som *du* har haft, hvor du prøvede at være som Jesus. Artiklen må ikke være længere end tre sider (med dobbelt linjeafstand, maskinskrevet eller håndskrevet). Du kan få en voksen til at hjælpe dig med at skrive den. Vedlæg venligst mindst et foto af dig selv, samt navn, alder, adresse, telefonnummer, ward/gren og stav.

Send din artikel til: Jeg prøver at være som Jesus, Stjernens redaktion, Borups Allé 128, 1 th, 2000 Frederiksberg.

PIONE

RE

Rebe

(Se reglern

DETTE ER STEDET!
Saltsødalen, den 24. juli 1847

Bjergvejen er vanskelig at komme op ad.
Ryk et felt tilbage.

Echo Canyon

Du reparerer en af de andres vogne.
Giv et forsyningskort til en anden deltager eller sid over en omgang.

FORSYNINGER

Du må rydde sten væk fra vejen.
Ryk to felter tilbage.

Et af dine vognhjul går i stykker.
Betal et forsyningskort eller sid over en omgang.

Du tager hen til Fort Bridger for at handle.
Træk et forsyningskort.

Kompagniet deler sig, så de syge kan blive tilbage.
Slå med terningen: 1-3: Sid over en omgang. 4-6: Ryk to felter frem.

Du får bjergfeber.
Betal et forsyningskort eller sid over en omgang.

Mænd fra mormonbataljonen slutter sig til kompagniet.
Ryk et felt frem.

Du graver en brønd.
Træk et forsyningskort.

Din okse bliver syg.
Betal et forsyningskort eller sid over en omgang.

Du møder Jim Bridger og hører nyt om ruten.
Slå igen.

SABBAT.
Stop og hvil dig.

Du bliver bidt af en klapperslange.
Betal et forsyningskort eller sid over en omgang.

Hjælp et vogntog Missouri over floc

Pluk figenkaktusfrugter og spis dem.

Skyd en antilope.
Træk et forsyningskort.

Du bygger en lille smedje, så du kan sko dine heste.
Ryk to felter tilbage.

Du møder andre vogntog.
Ryk et felt frem.

Genvejen s

W
øde

Ry

ILLUSTRERET AF MARK [illegible]

RERNES
USE

ca Todd

e på side 16 .)

START
Nauvoo, Februar 1846

Skynd dig at forlade Nauvoo.
Slå igen.

Voldsomme regnskyl.
Ryk et felt tilbage.

Fang fisk i floden.
Træk et forsynings-kort.

Hjælp til med at bygge hytter i Winter Quarters.
Betal et forsyningskort eller sid over en omgang.

Winter Quarters.
Syng »For at være pioner« (*Børnestjernen*, marts 1997, side 12).

Præriebrand.
Ryk to felter tilbage.

Lav en handel med indianerne.
Træk et forsynings-kort.

Du finder en bortløben okse.
Ryk et felt frem.

Der er intet brænde.
Betal et forsy-ningskort eller sid over en omgang.

I danser squaredance om aftenen.

Der er kviksand ved færgestedet.
Ryk to felter tilbage.

Du går på bøffeljagt for at skaffe føde.
Træk et forsyningskort.

SABBAT.
Stop og hold hvil.

Her er vand og græs til dyrene.
Ryk et felt frem.

En prærievogn kører hen over din fod.
Betal et forsyningskort eller sid over en omgang.

Brigham Young nægter at rejse videre, medmindre alle opfører sig bedre.
Sid over en omgang.

Du finder olie. Brug den til at smøre våben og vogne.
Træk et forsyningskort.

Du deler din mad med de andre.
Giv et forsyningskort til en af de andre del-tagere eller sid en omgang over.

Du sejler vognene over Platte-floden.
Skyd genvej.

I plages af ulve.
Ryk et felt tilbage.

utter.

ognen bliver agt på vej over floden.
to felter tilbage.

fra en.

JORDNØDDE-LØBET

Rosalie A. Cypert
(Baseret på en virkelig begivenhed)

Sidste dag i femte klasse blev en dag, som Rose aldrig ville glemme. Hun var 11 år gammel, stille og genert. Men hun elskede at være sammen med sine venner, især når de lavede konkurrencer.

Og netop den dag havde de idrætsdag. Rose tænkte: *Jeg kan vælge en hvilken som helst disciplin ved idrætsdagen i dag.*

Nogle af lærerne havde arrangeret lege og konkurrencer for børnene. Rose og hendes to bedste veninder, Tricia og Kelly, besluttede at hjælpe lærerne med at gøre det hele parat. Rose syntes, at det var sjovt at hjælpe sin lærer, mr. Charles, med at lægge medaljerne frem til vinderne.

Selvfølgelig ville Rose gerne være blandt vinderne. *Faktisk,*

tænkte hun, *så kunne jeg godt tænke mig at vinde en førstepræmie.*

Endelig begyndte det. Rose, Tricia og Kelly deltog i flere konkurrencer sammen. Hver af dem vandt anden- eller tredjepræmier.

Lidt senere sagde Kelly, at hun ville hjælpe indskolingslæreren med sækkeløbet, og Tricia ville være med i en tegnekonkurrence. Rose vidste ikke rigtig, hvad hun ville, så hun så sig lidt omkring.

Jordnøddeløbet så ud til at være sjovt. Hun så de mindre elever løbe og opdagede, at det ikke var noget helt almindeligt kapløb. Hun klappede, da vinderen løb over målstregen. Det var hendes glade, lille nabopige Andi Marie.

Da Rose meldte sig til løbet for sin aldersgruppe, så hun, at der var ni andre piger med. Hun kendte ikke nogen af dem ret godt, men de var vist veninder med hinanden.

Mr. Stevens, som stod for løbet, var en af skolens populæreste lærere. Han gav hver pige en jordnød og en lille, flad træske, før han forklarede reglerne. »Først lægger I jordnødden på skeen. Og når jeg fløjter, så skynder I jer hen mod målstregen uden at tabe jordnødden. Hvis den falder af, så saml den op, læg den på skeen og fortsæt løbet. Den, der kommer først over målstregen, har vundet. *Nu ikke noget snyderi!*«

Da mr. Stevens gik ned mod målstregen, som syntes meget langt væk, så Rose, at der var mange børn, som stod og kiggede på langs sidelinjen. Hendes hjerte hamrede.

Så lød fløjten, og løbet var i gang! Rose var fast besluttet på at vinde, men det var sværere, end hun havde regnet med. Jordnødden faldt hele tiden af skeen. Hun blev ved med at stoppe op og samle den

ILLUSTRERET AF MARK ROBISON

op, lægge den på skeen og haste videre. Til at begynde med var det sjovt, men så kunne hun høre nogle af de andre børn le. Latteren lød højere og højere. Mr. Stevens råbte: »Fortsæt bare! Du skal nok klare det!«

Da Rose endelig vovede at se op, opdagede hun, at de andre piger for længst var kommet over mål-stregen. *Hvordan kunne de være så hurtige?* tænkte Rose. De lo også og drillede hende: »Du er alt for langsom! Vi har vundet! Ha-ha-ha!«

Alle så på Rose. Jordnødden blev ved med at falde af, og hun blev ved med at samle den op, selv om tilskuerne lo og gjorde nar ad hende.

Hun var kun nået halvvejs. Hun var så flov, at hun blev ildrød i hovedet, og næste gang jordnødden faldt af, stoppede hun op, samlede den op og forlod banen. *Hvorfor skulle jeg dog blive ved?* spurgte hun sig selv. Hun havde bare lyst til at gå hjem og gemme sig.

Nogen prikkede hende på skulderen, og hun vendte sig og fik øje på mr. Stevens. Da han spurgte hende, hvorfor hun gik sin vej, trak hun bare på skuldrene. Hvis hun havde prøvet at sige noget, var hun bare kommet til at græde.

Hun glemte aldrig, hvad mr. Stevens derefter sagde til hende: »Du skulle være fortsat. Selv om du var kommet sidst i mål, ville du have vundet. Vidste du ikke, at alle de andre piger holdt på jordnødden med tommelfingeren? De snød alle sammen. Du var den eneste, som var ærlig. Og det er jeg stolt af, men du vandt ikke, fordi du gav op.«

»*Du gav op,*« genlød det i hendes ører. Hun brød sig ikke om de ord. Hun kunne godt li' at være ærlig, men hun havde det dårligt med at have givet op. Hun troede ikke på, at man skulle give op, men alligevel havde hun gjort det. Hvis hun ikke havde givet op, kunne hun have vundet en førstepræmie! ☐

DE HELLIGE KØRER OVER DEN FROSNE MISSISSIPPIFLOD, AF C.C.A. CHRISTENSEN; VENLIGST UDLÅNT AF MUSEUM OF ART, BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY. ALLE RETTIGHEDER FORBEHOLDES

VANDRINGEN GENNEM IOWA

Sherrie Johnson

Den 4. februar 1846 begyndte de sidste dages hellige at forlade Nauvoo. De havde planlagt at rejse i april, men pøblen havde tvunget dem til at rejse tidligere. De lossede deres vogne om bord på færgen, sejlede over Mississippifloden og forlod endnu engang deres hjem! De rejste 14 kilometer vestpå og slog lejr ved Sugar Creek i Iowa.

De første dage i februar var milde, men midt i måneden begyndte sneen at falde. Brigham Young havde givet de hellige besked på at have et års forråd samt andre forsyninger med, men mange havde ikke den nødvendige proviant med. Nogle havde ingen telte, og andre havde kun halvfærdige telte, som ikke ydede beskyttelse med kulden. Da snestormen havde raset, faldt temperaturen og Mississippifloden frøs til. Det var en velsignelse for dem, der ventede på færgen, for nu kunne de køre over på isen. Men det var en prøvelse for dem, der lå i lejr ved Sugar Creek. Mange blev syge, og mange spædbørn blev født i de fugtige og kolde omgivelser.

De helliges hovedgruppe ventede ved Sugar Creek indtil den 1. marts. I den tid sluttede nye vogne sig dagligt til dem, og Brigham Young organiserede Israels lejr i grupper på hundrede, halvtreds og ti med ledere for hver gruppe.

Vandringen gennem Iowa var et mareridt. Forårets tøvejr og regnskyl gjorde vejene til rene mudderhuller. Vognene sank ned i mudderet og måtte hales op. I løbet af en uge i april rejste de hellige kun én kilometer om dagen. Provianten slap op, og mændene måtte arbejde for de lokale indbyggere for at skaffe penge til mere mad. William Pitts orkester opførte endda koncerter i byer på ruten for at skaffe penge.

1. *OVER MISSISSIPPI, FEBRUAR 1846;* UDLÅNT AF R. MORGAN OG HELEN DYRENG

2 *SUGAR CREEK,* UDLÅNT AF KIRKENS MUSEUM FOR DE SIDSTE DAGES HELLIGES KUNST OG HISTORIE

3. *OVER MISSISSIPPI,* UDLÅNT AF MRS. EARL DORIUS

4. *SLAGET OM NAUVOO,* UDLÅNT AF MUSEUM OF ART, BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY. ALLE RETTIGHEDER FORBEHOLDES

Pionerkunstneren C.C.A. Christensen skildrede de helliges rejse gennem Iowa i 1846 gennem sine malerier. Efter at være sat over Mississippi (1) slog de hellige lejr ved Sugar Creek (2). Derefter rejste de i 131 dage for at nå frem til Missourifloden (3). De tilbageværende i Nauvoo blev angrebet af pøbelen i september 1846 (4).

Rejsen blev også sinket af familier med små børn og syge, som havde brug for pleje. Mens de hellige vandrede igennem Iowa, oprettede de lejre, hvor de såede afgrøder for at hjælpe dem, der skulle følge efter.

Hovedgruppen nåede frem til Missourifloden den 14. juni. Rejsen gennem Iowa havde taget 131 dage og strakt sig over 485 kilometer. Det følgende år klarede det første pionerkompagni de 1690 kilometer til Saltsødalen på kun 111 dage.

Brigham Young havde håbet på at kunne sende en fortrop vestpå samme år, men vandringen gennem Iowa tog så lang tid, at det var blevet for sent at fortsætte. Han gav ordre til, at man skulle bygge en bosættelse på Missourifloden vestbred, hvor de hellige kunne overvintre. Der blev anlagt gader og bygget hytter i det, der senere blev kendt som Winter Quarters. Indtil hytterne stod klar, måtte de hellige bo i telte eller jordhuler.

Selv efter at hytterne var færdige, var forholdene dårlige. Man havde næsten ingen møbler. Hytterne blev møbleret med planker, tønder og hvad man nu ellers kunne finde. De var også meget overfyldte. Da man ikke kunne bygge hytter nok, måtte mange af dem rumme mere end en familie. I december 1846 bestod Winter Quarters af 538 bjælkehytter, 83 jordhuler og 3483 mennesker.

Skønt de fleste af de hellige havde forladt Nauvoo, da det blev sommer, tvang fattigdom og sygdom nogle til at blive tilbage. Det gjorde mormonernes fjender rasende. Den 10. september 1846 begyndte 800 mand bevæbnet med seks kanoner at beskyde de hellige, som stadig boede i Nauvoo. Angrebet fortsatte i flere dage, indtil man blev enige om, at alle mormoner skulle rejse væk, bortset fra fem mænd og deres familier, som skulle blive tilbage for at sælge ejendommene.

Mange hellige overvintrede i Winter Quarters (5). Andre, som kæmpede for at nå frem til Winter Quarters, blev reddet af miraklet med vagtlerne (6). De hellige holdt et bal (7), inden mormonbataljonen rejste. De tilbageværende hellige slog lejr for vinteren og beredte sig på den lange rejse vestpå (8).

Fem-sekshundrede af disse hellige sejlede over Mississippi og slog lejr på flodbredden i Iowa. De havde kun tæpper og løvhytter at søge ly i. Ingen af dem havde mad til mere end et par dage, og mange af dem var syge.

Den 9. oktober skete der et mirakel. En flok vagtler fløj ind i lejren og landede på jorden og tilmed på bordene. De sultne hellige kunne nemt fange fuglene. Kødet reddede mange fra at sulte ihjel, og det gav dem nyt mod at vide, at Herren tog sig af dem.

De andre hellige havde heller ikke glemt dem. Mange kom tilbage fra Missourifloden for at hjælpe dem. Andre tog ind til de omkringliggende byer for at skaffe penge til de fattige og syge. Til sidst blev alle flygtningene reddet og fordelt mellem de forskellige lejre i Iowa, ja, nogle få nåede endda frem til Winter Quarters.

Fordi så mange var syge og fattige, var det vigtigt, at de hellige, som nu boede ude i ødemarken, foretog sig noget, som kunne indgyde dem mod og holde humøret oppe. De dansede ofte og spillede musik. Ved andre lejligheder samledes man for at høre sangere eller instrumentalgrupper.

Alligevel led folk ofte på grund af sult og elementernes rasen. Mange døde af skørbug, malaria, lungebetændelse, tuberkulose og andre sygdomme. I hele Kirkens historie har årene mellem 1846 og 1848 nok været de allervanskeligste. Men det var også en tid med stor tro. Det er meget passende, at vi mindes dem, der led så meget for at efterleve og forsvare Jesu Kristi evangelium.

Oplysninger og citater er taget fra Kirkens historie i tidernes fylde, *side 305-323.*

5. *WINTER QUARTERS VED MISSOURIFLODEN,* UDLÅNT AF MUSEUM OF ART, BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY. ALLE RETTIGHEDER FORBEHOLDES

6. *VAGTELFANGST,* UDLÅNT AF MUSEUM OF ART, BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY. ALLE RETTIGHEDER FORBEHOLDES

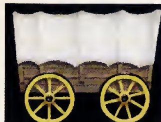
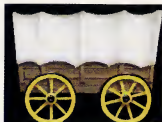
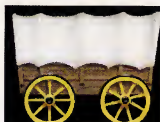

7. *MORMONBATALJONEN FESTER, JULI 1846,* UDLÅNT AF KIRKENS MUSEUM FOR DE SIDSTE DAGES HELLIGES KUNST OG HISTORIE

8. *WINTER QUARTERS 1846-1847,* UDLÅNT AF JEANETTE HOLMES

PIONERERNES REJSE

Rebecca Todd
ILLUSTRERET AF MARK ROBICON

FORSYNINGER	FORSYNINGER	FORSYNINGER
FORSYNINGER	FORSYNINGER	FORSYNINGER
FORSYNINGER	FORSYNINGER	FORSYNINGER
FORSYNINGER	FORSYNINGER	FORSYNINGER
FORSYNINGER	FORSYNINGER	FORSYNINGER
FORSYNINGER	FORSYNINGER	FORSYNINGER
FORSYNINGER	FORSYNINGER	FORSYNINGER
FORSYNINGER	FORSYNINGER	FORSYNINGER
FORSYNINGER	FORSYNINGER	FORSYNINGER

De første pionerkompagni kørte ind i Saltsødalen for 150 år siden. De forlod Nauvoo i foråret 1846 og flygtede til Winter Quarters. I foråret 1847 drog de ud over prærien. Når du spiller Pionerernes rejse, vil du opleve nogle af de begivenheder og vanskeligheder, som de stødte på. Formålet med spillet er, at alle skal nå frem til dalen. Efterhånden som deltagerne når frem, må han eller hun plante og kunstvande jorden i dalen, indtil alle er nået i mål.

INSTRUKTIONER: Lim denne side og siderne 8-9 på karton. Klip forsyningskortene og vognkortene ud. Farvelæg vognenes lærredsdækken i forskellige farver. Du skal bruge en terning.

SÅDAN SPILLER DU: Hver deltager vælger en vogn og anbringer den på START. Giv hver deltager tre forsyningskort og læg resten på feltet på spillepladen. I skiftes til at slå med terningen og rykke vognene fremad. Hvis du lander på et felt, hvor der står, at du skal rykke frem eller tilbage, så ryk det angivne antal felter og følg instrukserne på det nye felt. Når du kommer til et SABBATS-felt, *skal* du stoppe op, også selv om du ikke har rykket alle de felter, du skal, og vente til det bliver din tur igen, for sabbatten var en særlig hviledag for pionererne. For at blive færdig, skal du slå det korrekte antal øjne, som du mangler for at nå ind til DETTE ER STEDET! ☐

DANISH 97990 110

KOMMUNIKATION VED ÅNDENS KRAFT

»Vi tror på tungemålsgaven« (7. trosartikel).

I følge profeten Joseph Smith er formålet med tungemålsgaven at prædike evangeliet »blandt dem, hvis sprog ikke forstås« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, side 175).

Ældste Bruce R. McConkie fra De Tolvs Kvorum forklarede: »Deres mere dramatiske manifestation (tungemålsgaven og udlæggelsen deraf) består i ved Åndens kraft at tale eller oversætte et sprog, som er taleren eller oversætteren fuldstændig ukendt ... Når det gælder nutidige sprog ses disse gaver ofte tydeligst, når Herrens missionærer lærer at tale og oversætte fremmede sprog med lethed og derved fremmer udbredelsen af genoprettelsens budskab« (*Mormon Doctrine*, 1966, side 800).

»ANDRE (GIVES DET) AT TALE I TUNGEMÅL« (L&P 46:24)

Søster Rhonda Patten Grow oplevede tungemålsgaven på en måde, som mange missionærer er bekendt med. Da hendes mand blev kaldet fra USA til at fungere som missionspræsident i Uruguay, var hun bange for, at hun ikke kunne lære at tale spansk. Men med medlemmernes hjælp lærte hun langsomt at bære sit vidnesbyrd på spansk. Men hun var forbløffet over, hvor meget hun kunne sige, når hun var under Åndens indflydelse. »Faktisk hjalp Ånden mig så meget, når jeg talte til møder, at medlemmerne ofte troede, at jeg var bedre til spansk, end jeg faktisk er.«

Ved et møde bemærkede søster Grow en ung kvinde, der oversatte til tegnsprog for en døv søster. Da søster Grow rejste sig for at tale, »syntes det, som om Ånden gav mig evne til at tale, som jeg aldrig tidligere havde talt. Jeg fyldtes af kærlighed til medlemmerne, og jeg lagde især mærke til det smil, som den unge, døve kvinde sendte mig.«

Søster Grow erfarede senere, at da hun begyndte at tale, gjorde den døve kvinde tegn til, at døvetolken ikke længere behøvede at oversætte for hende. Hun kunne forstå søster Grows tale uden tegnsprog.

»TAL MED ENGLETUNGER«

En anden gave, som har forbindelse med tungemålsgaven, er evnen til at tale ved Helligåndens kraft. »Engle,« skrev Nephi, »taler gennem den Helligånds kraft.« På den måde kan de, der taler gennem den Helligånds kraft, »tale med engletunger« (2 Nephi 32:2-3).

Ældste Carlos E. Asay, der er emeritusmedlem af De Halvfjerds, fortæller om en oplevelse, som han havde med denne gave som missionær. Han og hans kammerat besøgte en gren, som var plaget af stridigheder. Hans kammerat blev bedt om at tale ved det møde, hvor man skulle bilægge stridighederne. Efter at have fastet og bedt rejste hans kammerat sig »tappert og udrettede miraklet. Han talte med engletunge. Den unge, uerfarne ældstes ord helede de sår, som nagede i hjerterne på mænd, der var meget ældre end han selv, tilskyndede til bekendelser og reddede en gren af Kirken« (*Ensign*, april 1988, side 17).

Vi oplever måske aldrig selv tungemålsgavens mere dramatiske manifestationer. Men når vi tjener andre, kan vi bede Herren om at hjælpe os til at tale med engletunger.

- *Hvordan gavner tungemålsgaven Kirken som organisation?*
- *Hvordan gavner gaven enkeltpersoner?* □

ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

MISSIONÆRÆGTEPAR

»En vidunderlig ressource«

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

Ældre ægtepar,
der har et helt livs erfaringer at øse af,
kan yde en stor indsats inden for Kirkens missionering.

Ældste David B. Haight fra De Tolv Apostles Kvorum tjener som formand for missionærkomiteen. I et nyligt interview med Kirkens tidsskrifter påpegede ældste Haight det stadig større behov for missionærægtepar overalt i verden. Han fremhævede også de dejlige muligheder og velsignelser, som kommer af at tjene på mission.

Hvorfor mener Brødrene, at det er så vigtigt for ægtepar overalt i Kirken at overveje at tage på mission?

Lad mig svare ud fra min egen erfaring. I 1963 blev jeg kaldet til at præsidere over den skotske mission. Da jeg ankom, rejste jeg rundt til alle grenene og så, at medlemmerne, hvoraf de fleste var nyomvendte, kæmpede med at lære Kirkens procedurer og forstå, hvorfor vi gør, som vi gør. Jeg blev klar over, at det, som de grene havde brug for, var et eksempel fra erfarne medlemmer med lang erfaring i Kirken fra både præstedømmet og Hjælpeforeningen og almindelig praksis. Jeg tænkte på de mange sunde, pensionerede mennesker, som sad og slikkede solskin på verandaen, skønt de endnu havde mange aktive år tilbage. Jeg forestillede mig, hvor stor fremgang vi kunne få i Skotland, hvis vi kunne få nogle af disse erfarne, pensionerede par i vores grene. De ville være en stor hjælp!

Derfor skrev jeg til nogle pensionerede venner i Californien, opfordrede dem til at tage på mission og foreslog, at de i deres missionæransøgning skulle skrive, at de meget gerne ville tjene i Skotland. Syv par tog imod min udfordring.

Som missionspræsident sendte jeg også min anmodning om missionærægtepar til missionærafdelingen. Eftersom missionærkaldelser bliver givet ved inspiration gennem Brødrene, var der ingen garanti for, at disse par fra Californien ville få lov at tjene hos mig. Men til vores store glæde, blev disse syv par kaldet til den skotske mission, og vi satte dem i arbejde ude i grenene. Deres indflydelse blev lige så stor en succes, som jeg havde håbet på. De var en vidunderlig ressource!

Missionspræsidenter over hele verden har brug for ældre ægtepars modenhed, kundskab og evner til at styrke deres missioner i dag, nøjagtig som vi havde i 1963. Ægtepar skaber stabilitet i en mission. De er eksempler for de yngre missionærer, og deres erfaringer er en hjælp.

Hvad er nogle af de enestående bidrag, som missionærægtepar kan yde i missionsmarken?

Pensionerede par har evner og talenter, som ofte ikke benyttes, efter at de er gået på pension. Der er altid brug for folk med særlige færdigheder inden for sundhedssektoren, så som læger og tandlæger. Lærere og landmænd kan yde uvurderlig hjælp.

Ved at tage på mission får ældre mennesker mulighed for at udnytte deres talenter og gaver igen. De opdager, at der virkelig er brug for dem, og som følge deraf føler de, at deres liv får ny mening. De glemmer med glæde sig selv i arbejdet med disse nye erfaringer og muligheder for udvikling. De, der tjener således, belønnes ofte med fornyet sundhed og energi. Når de vender hjem, er de fyldt med missionærånden og en kærlighed til de mennesker, som de har tjent.

FOTO: RUSSELL HOLT

Hvor mange ægtepar tjener i dag i Kirkens missioner?

Flere end 1600 par (dvs. 3200 enkeltpersoner) tjener i dag i missioner verden over. Skønt der er et stigende behov for missionærægtepar, er antallet af par, som tager på mission, faldende.

På Brødrenes vegne opfordrer jeg pensionerede ægtepar til alvorligt at overveje at tage på mission. Vi har et desperat behov for flere ægtepar. Vi har i dag 318 missioner. Mindre end 50 % af de 318 missionspræsidenters efterspørgsel på missionærægtepar kan efterkommes.

Hvor længe tjener missionærægtepar?

Vi har et begrænset antal par, der tjener i 12 måneder, men de fleste tjener i 18 eller 24 måneder. Nogle af disse par forlænger deres mission, fordi de går op i arbejdet med stor glæde. Ægtepar, der tjener uden for deres hjemland, tjener i mindst 18 måneder.

Er der helbredsmæssige eller aldersmæssige begrænsninger?

Normalt er aldersgrænsen 70 år. Ægteparrene skal være sunde uden alvorlige helbredsmæssige problemer. De skal gennem en omfattende lægeundersøgelse, inden de indsender deres ansøgning. Men hvis både mand og hustru er sunde og raske, ser vi ofte stort på aldersgrænsen.

Lad mig også nævne, at ægtepar, som har hjemmeboende børn, som er afhængige af dem, eller par i den fødedygtige alder ikke bliver kaldet.

Hvilke opgaver får missionærægtepar?

Der er størst behov for ægtepar, der kan være med til at oplære lokale ledere i de områder, hvor Kirken er forholdsvis ny. De er også med til at aktivere medlemmer og hjælpe nye medlemmer ind i fællesskabet. Nogle par tjener som sekretærer, finansielle sekretærer, transportkoordinatorer og lignende på missionskontorerne. I mere afsidesliggende områder af Kirken kan parrene være involveret i ledelsen af lokale ward og grene. Ældre ægtepar skaber også megen goodwill for Kirken ved at være aktive inden for samfundstjeneste.

Udover at tjene i missionerne er der også et begrænset antal par, der tjener i templerne. Nogle får derudover til opgave at virke inden for slægtshistorie, public affairs, velfærd, Kirkens Uddannelses System og forskellige andre tjenesteprojekter. Faktisk er der uanede muligheder for missionærægtepar, fordi behovet for dem er så stort.

Skal missionærægtepar arbejde lige så mange timer som de yngre ældster og søstre?

Nej. Ægtepar skal ikke arbejde lige så mange timer som de yngre missionærer. Ægtepar har mange forskellige talenter, og de skal gøre fornuftig brug af deres styrke og evner. Det forventes ikke, at de yder mere end de magter. De fleste ægtepar har begrænsninger, som skyldes alder og helbredstilstand. Hvis de har behov for at hvile sig ind imellem, så kan de bare gøre det.

Går missionærægtepar ud og banker på døre?

Missionærægtepar forventes ikke at banke på døre eller lære lektionerne udenad. De får kun tildelt et missioneringsområde, hvis de beder om det. De fleste ægtepar arbejder sammen med lokale præstedømmeledere, inaktive medlemmer eller nyomvendte.

Forventes det at missionærægtepar lærer fremmede sprog?

Nej. Men hvis et par er villige til at lære et nyt sprog, vil man overveje at sende dem til en udenlandsk mission.

Kan missionærægtepar selv vælge, hvor de vil tjene?

Alle missionærkaldelser kommer fra Herren gennem inspiration til hans tjenere. Det er derfor ikke passende for ægtepar at diktere, hvor de vil tjene. Præsident Howard W. Hunter sagde: »Når vi ved,

Missionering kan være sjovt, som det illustreres af denne missionær, *herunder,* der sammen med sin hustru arbejde med indianere i det sydvestlige USA. *Til højre:* Søstrene Susan Curtis og Joanne Williams rejser mere end 4000 km hver måned for at besøge folk i North Carolina og Virginia. *Yderst til højre:* Jayne og James Layton, der er velfærds- og public affairsmissionærer, bruger dukker til at undervise børn i Quito missionen i Ecuador.

FOTO: PAM WILKES

FOTO: JERRY GARNS

Glæden ved at tjene lyser ud af ansigterne på disse to søstre, Edith Grimston Amaral og Ruth Grimston Zingg, der tjener som missionærkammerater.

hvorfor vi tjener, betyder det ikke noget, hvor vi tjener!«

Men vi vil gerne vide så meget som muligt om det kommende missionærægtepar, som blandt andet hvilken type opgaver, de kunne tænke sig. Når missionærægtepar og søstermissionærer anmoder om at komme på mission, udfylder de et skema, som giver os oplysninger om erhvervserfaring, uddannelse eller håndværk, sprogfærdigheder, kaldelser i Kirken, særlige færdigheder, evner, interesser, hobbyer og begrænsninger eller særlige omstændigheder. Disse oplysninger, såvel som alder og helbredstilstand, tages op til overvejelse, når der skal udstedes kaldelser. Ægteparret kan udtrykke ønske om en bestemt kaldelse, men den endelige afgørelse ligger hos Brødrene.

Hvor meget koster det at tjene som missionærægtepar?

Udgifterne varierer alt efter, hvor man tjener, og hvilken levestandard ægteparret ønsker at opretholde. På deres ansøgningsskema forklarer ægteparret, hvor meget de selv kan betale, hvor meget deres familie kan betale, hvor meget deres ward kan betale, og hvor meget de får fra andre kilder.

Hvad med sygeforsikringer?

Missionærægtepar skal sørge for at være dækket af forsikringer, både hjemme og i missionsmarken. Missionærægteparrene skal også selv betale udgifter til lægebesøg, mens de er på mission. Hvis et ægtepar kaldes til en udenlandsk mission og ikke dækkes af deres egen forsikring, så skal de sørge for yderligere forsikring.

Må missionærægtepar tage deres bil med ud i missionsmarken?

Hvis et ægtepar, som selv har bil, kaldes til at tjene i deres eget land, så opfordres de til at tage bilen med. Alle

udgifter til forsikringer og vedligeholdelse af eget køretøj afholdes af ægteparret selv. Det forlanges ikke, at et ægtepar tager deres bil med, men der er ingen garanti for, at missionen kan stille en bil til rådighed for dem. Ægtepar kan også benytte sig af offentlige transportmidler.

Af forskellige årsager er nogle par bange for at tage på mission. Hvad kan du sige til dem?

Jeg har talt med så mange par, at jeg ved, at der er tale om begrundet frygt – frygten for ikke at kunne leve op til opgaven, for at blive til grin, for at skulle gå op ad mange trapper, for at falde på isen og meget andet. Men der er ikke meget at være bange for, fordi opgaverne uddeles af mennesker, som forstår situationen – missionspræsidenten eller stavspræsidenten i samråd med missionspræsidenten. Disse præstedømmeledere ved, at ægtepar udfylder et tomrum, som ingen andre kan udfylde. Og de kender mange måder, hvorpå missionærægtepar kan tjene og være produktive.

Nogle par siger: »Jeg kan ikke rejse fra mine børnebørn.« Mit svar til dem er: Jeres børnebørn er der endnu, når I vender tilbage, de er bare to år ældre og endnu sødere, end da I rejste. Og hvilken større arv kan I efterlade jeres børnebørn end ved eget eksempel at vise, hvordan man omsætter sit vidnesbyrd til praksis ved at tage på mission?

Som oftest er vores frygt indbildt. Da jeg var en lille dreng i Oakley i Idaho, havde vi en lang poppelallé, som førte op til vores hjem. Når det var mørkt, løb jeg så hurtigt jeg kunne forbi de poppeltræer. Jeg forestillede mig altid, at der lurede noget bag et af træerne, som bare ventede på at fange mig. I dagslys vidste jeg selvfølgelig, at det var ren indbildning. Sådan er det med vores frygt – 99% af det, som vi bekymrer os om, er indbildt.

Det ville være helt uhørt, at et ægtepar vendte hjem fra deres mission og sagde: »Det var ikke nogen god oplevelse.« Det er måske nok sket, men jeg har aldrig hørt om det. Aldrig. Men jeg har hørt mange par sige: »Det var vores livs største oplevelse at tage på mission!«

Spiller lokale biskopper en rolle i at opmuntre flere par til at tjene på mission?

Så absolut! Lad der ikke være nogen tvivl om, at det er biskoppens ansvar at foreslå ældre ægtepar, at de skal overveje at tage på mission. Han burde have en liste liggende på sit skrivebord med navnene på alle de par, som han mener er egnede. Han bør vide noget om deres familie, helbredstilstand og økonomi. Så bør han kalde dem ind til en kærlig og venskabelig samtale og sige: »Nu da I er pensioneret, har I mulighed for at gøre noget mere for at opbygge riget. Har I nogensinde overvejet at tage på mission?«

Vi tvinger ikke nogen. Vi siger ikke, at de skal tage af sted. Men vi siger, at der er et stort behov! Biskopperne kan drøfte ægteparrets mulighed for at tage af sted om et halvt eller et helt år, hvis de ikke er parat til at tage af sted lige nu. Det behøver ikke at ske her og nu, Kirken har et stadigt behov for dem.

Jeg tror, at nogle biskopper tøver med at tale om mission med ældre par, fordi de ikke ved nok om ægteparret. I det tilfælde bør et par selv opsøge biskoppen og sige: »Vi er parat!«

Vi har brug for bedre kommunikation fra begge parter, men i sidste ende er det biskoppens ansvar at tage emnet op.

Hvad vil du foreslå, at et ægtepar skal gøre, hvis de gerne vil på mission?

For det første bør de bede og tale med Herren om det. Forhåbentlig forstår de, at formålet med Kirken er at bringe budskabet ud til alle mennesker, at Gud lever, at Jesus er den lovede Kristus og Forløser, og at denne Kirke er den, som Herren har genoprettet på jorden i de sidste dage gennem profeten Joseph Smith. Potentielle missionærægtepar bør forstå vigtigheden af en mission og føle, at de kan yde en indsats. ☐

»Vores virke har hjulpet andre«
Paul Connors

I Friedrichsdorf i Tyskland, lige nord for Frankfurt, udfoldede to missionærægtepar for nylig deres evner inden for slægtsforskning. I byen ligger et af Kirkens slægtshistoriske centre, hvor mikrofilmfiler med millioner af oplysninger om folketællinger, fødsler, dåb, vielser og dødsfald ligger oplagret. Disse filer sendes efter anmodning rundt til de 250 slægtshistoriske centre i Europa.

To missionærægtepar havde indtil for nylig hovedansvaret for, at disse mikrofilm blev afsendt og modtaget. Manfred Hechtle fra Mannheim i Tyskland og hans hustru Karin, der er født i Königsberg i Østpreussen, flyttede til USA for mere end 40 år siden. De vendte tilbage til Tyskland som missionærer, fordi »vi vidste, at det ville være vidunderligt at hjælpe folk over hele Europa med at lære mere om deres slægt,« siger søster Hechtle.

Ægteparret Hechtle tilbragte en del af deres mission med at rejse rundt til de forskellige slægtshistoriske centre og tilbyde deres hjælp. »Når vi blev bedt om det, underviste vi lederne for de slægtshistoriske centre og deres personale i brugen af Kirkens computerprogrammer,« siger ældste Hechtle. »Disse besøg gav os mulighed for at reparere og vedligeholde mikrofilm- og mikrofiche-udstyr.«

Ægteparret Hechtle, *til venstre,* og ægteparret ueller.

Parret var også med til at afholde seminarer i slægtshistorie. »Vi stuvede alle vores materialer ind i en stationcar og kørte af sted,« siger ældste Hechtle. »Så underviste vi medlemmer og andre, der var interesseret i at høre om Kirkens slægtsforskningsprogrammer.«

Bror og søster Hechtle tjente sammen med Rudi og Erika Mueller, som begge er født i Europa, men flyttede til USA for mere end 40 år siden.

»Vi arbejdede mellem 10 og 11 timer om dagen,« siger søster Mueller. »På travle dage modtog og afsendte vi op til tusind æsker mikrofilm. De skulle alle sammen nummereres og opføres i computeren.«

Ældste Mueller påpeger, at »vi var så glade for at være der, for vi følte en stor tilfredsstillelse ved at vide, at vores virke hjalp andre.«

Ægteparret Mueller fejrede deres 50 års bryllupsdag på deres mission. De siger, at de ikke kan forestille sig »nogen bedre måde at fejre den på, end ved at udføre Herrens værk.« □

»Den mest berigende tid i vores liv«
Roland T. Minson

For fire år siden lå Joseph Richey for døden. Han var lige blevet indlagt på et hospital i Fresno i Californien og havde fået stillet diagnosen leukæmi. »85% af alle, der rammes af denne lidelse, dør i løbet af meget kort tid,« sagde hans læge.

»Jeg hører til i de sidste 15%,« svarede bror Richey. »Fortæl mig, hvad der sker med dem.«

Lægen svarede: »Nogle lever i tre, måske fem år, nogle længere.«

»Det har jeg i sinde,« sagde bror Richey.

Efter at have overlevet de 40 »sværeste dage i mit liv,« som omfattede kemoterapi og adskillige infektioner, kom bror Richey sig. Et år senere tog han og hans hustru Sharon imod kaldelsen til at tjene i Birmingham missionen i England. Ægteparret Richey tjente som

ledertrænere og opsøgende missionærer, og de tilbragte meget af deres tid i Peterborough Ward. En af deres undersøgere blev døbt, og bror og søster Richey spillede en vigtig rolle i oprettelsen af March Gren. Ældste og søster Richey sagde ofte: »Det er den lykkeligste og mest berigende tid af vores liv.«

Da ældste Richey blev alvorligt syg, rejste ægteparret tilbage til deres hjem i Fresno i Californien, hvor han blev behandlet. Tre måneder senere, efter at han var kommet sig over endnu en livsfarlig sygdom – og efter at have udfordret en familie i Fresno til at blive døbt – vendte ældste og søster Richey tilbage til missionsmarken. To uger efter at de var vendt tilbage til England, underviste de en mor og hendes datter i evangeliet og så dem blive døbt.

Men sygdommen havde svækket ældste Richey meget. Til sidst brød leukæmien ud igen, men ældste Richey blev ved med at virke som missionær, indtil han vendte hjem til Fresno, hvor han sov ind, omgivet af sine kære. □

Den lille ø med de store muligheder

I efteråret 1994 tog Lamont og Janice McDowell Gingerich afsked med deres børn, forlod deres hjem i Pittsburgh i Pennsylvania og rejste til missionærtræningscentret i Provo i Utah. Der tilbragte de to uger med »den herligste, mest åndeligt opløftende og dog fysisk udmattende oplæring og undervisning,« fortæller søster Gingerich.

Den 15. september satte ægteparret Gingerich kurs mod Guam. Efter en kort orientering fortsatte de til Ebeye, en lille ø i Kwajalein-atollen. Øen er cirka en kilometer lang og små 110 meter bred. Der bor omkring 13.000 mennesker på den.

»Som missionærægtepar hjalp vi til med så mange administrative opgaver og lignende som muligt. Det gav de yngre missionærer mest mulig tid til at prædike evangeliet,« siger ældste Gingerich.

Men bror og søster Gingerich gjorde mere end det. To gange om ugen virkede de som frivillig arbejdskraft på øens hospital. Deres indsats gik ikke ubemærket hen. Efter at medlemmerne havde ventet i mere end et år, gav borgmesteren endelig tilladelse til, at man opførte en kirkebygning — hovedsagelig takket være bror og søster Gingerich samfundstjeneste. Til at begynde med havde borgmesteren haft den opfattelse, at Kirkens medlemmer kun var ude på at døbe folk, men da han så missionærerne yde en frivillig indsats, indså han, at de virkelig interesserede sig for lokalsamfundet og de indfødte.

»Missionærægtepar har også stor succes med at føre inaktive medlemmer tilbage til Kirken,« bemærker ældste Gingerich. »Det eneste problem, som vores mission har med missionærægtepar er, at der ikke er nok af dem!« □

I HERRENS TJENE

Marvin K. Gardner

På grund af en voldsom opstand i 1994 blev fuldtidsmissionærerne trukket ud af mange områder i staten Chiapas i det sydlige Mexico. Nogle spirende grene, som den i byen Palenque – nær de berømte mayaruiner – blev lukket.

De missionærer, som to år senere blev sendt til Palenque, stod over for den store udfordring at skulle genåbne grenen, opsøge og reaktivere de spredte medlemmer, døbe nye medlemmer og give lederskabstræning til medlemmerne.

Blandt de første missionærer, som kom hertil, var ældste Bartolomé de la Cruz Reyes og hans hustru Natalia fra Arboleda Ward i La Perla Stav i Mexico City. »Det

Ældste og søster de la Cruz: Deres hjerter er fyldt med kærlighed til Herren, til hinanden og til deres medmennesker

ESTE I PALENQUE

Medlemmer fra Palenque Gren, *øverst,* på udflugt til mayaruinerne. Dette ældgamle mesoamerikanske monument har en aura, der inspirerer til stille meditation og opdagelseslyst. Turen op til toppen af Indskrifternes Tempel, *herover,* er hård. Men oppe fra toppen er der en fantastisk udsigt til det nærliggende palads, *til venstre*.

FOTO: MARVIN K. GARDNER

Bror José Felipe Hernández Jorge, *yderst til venstre*, fandt en ven i Palenque, nemlig ældste de la Cruz, *til venstre*. Han blev atter aktiv i Kirken og afløste ældste de la Cruz som præsident for Palenque Gren, herunder.

ægtepar har bogstaveligt reddet grenen,« siger præsident Benjamín de Hoyos Estrada fra Tuxtla Gutiérrez missionen i Mexico. Deres hemmelighed var hjerter, som var fyldt med kærlighed til Herren, til hinanden og til deres medmennesker.

»Søster de la Cruz følges med mig, og jeg følges med hende,« siger ældste de la Cruz. »Vi har stor kærlighed til vores brødre og søstre, dem alle sammen, hvadenten de er medlemmer af Kirken eller ej. Jeg ved, at de er vor himmelske Faders børn.«

Ældste og søster de la Cruz blev gode venner med alle, de mødte. Få måneder efter at de var kommet til Palenque, var grenen vokset fra en håndfuld mennesker ved hvert nadvermøde til en ugentlig tilstedeværelse på

Rocío Flores Rojas kunne ikke modstå ældste og søster de la Cruz' varme venskab. Hun blev døbt i en lille, afsidesliggende dam nær ruinerne, *yderst til venstre,* hvor grenens medlemmer ofte stopper op for at køle af efter at have besteget maya-pyramiderne.

50. Snart var grenen blevet for stor til det lejede hus, som de holdt deres møder i, og de flyttede til en større mødesal.

En af de »nye« familier i grenen er José Felipe Hernández Jorge og hans hustru Magnolia. Familien, der blev døbt i Mérida i Mexico for otte år siden, flyttede til Palenque for to år siden og gled stille over i inaktivitet. »For seks-syv måneder siden fandt ældste og søster de la Cruz os, og vi blev venner,« siger bror Hernández. »Vi er kommet i kirken lige siden!« Et par måneder senere afløste han ældste de la Cruz som grenspræsident.

Et andet nyt medlem er Rocío Flores Rojas på 15. »Ældste og søster de la Cruz underviste og døbte min mor,« siger hun. »Til at begynde med ville jeg ikke døbes. Men de blev ved med at komme og tale med mig om Guds ord. Og de behandlede mig så godt, som de gør med alle mennesker. Jeg erfarede, at deres budskab var sandt, og blev døbt sidste søndag. Vi ville så gerne have, at de kunne blive her altid. Men når de har fuldført deres mission, har de ret til at vende hjem til deres familie.«

Ældste de la Cruz lod sig førtidspensionere for at kunne tjene. Han og hans hustru havde overværet et møde i Mexico City, hvor de havde hørt ældste Lino Álvarez fra De Halvfjerds opmuntre ægtepar til at tjene som fuldtidsmissionærer. Selv om de mistede nogle pensionsfordele, ved at ældste de la Cruz lod sig førtidspensionere, så mente de ikke desto mindre, at Ånden fortalte dem, at det var tid for dem at tjene. »Vi mistede noget pension,« siger han, »men vor himmelske Fader har givet os så meget mere. Vi besluttede at fortælle vores brødre og søstre, hvad vi føler for Herren.«

»Det har været en stor glæde for mig at lære vores søskende i Palenque at kende og undervise dem og at føre flere medlemmer ind i Kirken,« siger søster de la Cruz. »Jeg føler mig utrolig styrket af at være sammen med dem.«

Inden de rejste hjemmefra, holdt de et familieråd med deres gamle forældre, deres ni børn og deres børnebørn, som alle er medlemmer af Kirken. Alle familiemedlemmerne udtrykte deres begejstring og støtte. »Da vi rejste, overlod jeg min familie i Herrens hænder,« siger søster de la Cruz. »Han har beskyttet dem. De har det alle sammen godt. De skriver ofte og fortæller os, hvor glade de er for, at vi er på mission.«

Under en udflugt til mayaruinerne ved Palenque for nylig tilbragte ældste og søster de la Cruz dagen med at snakke med medlemmer og ikke-medlemmer, sludre med de unge og lege med børnene. »Palenque Gren har gjort store fremskridt, og den har en strålende fremtid,« siger ældste de la Cruz.

Han tager blidt sin kone i hånden og smiler til hende. »Vi har nok vores begrænsninger,« siger han, »men vi gør vores bedste, og så føjer Herren det til, som vi mangler.« □

HVAD JEG LÆRTE AF EN BLIND MAND

Lorjelyn Celis

Jeg bor sammen med min familie i Bacolod City på øen Negros, som er en af de mange øer i øriget Filippinerne. Vores hus ligger i nærheden af et rehabiliteringscenter for handicappede.

Jeg vil aldrig glemme noget, som skete i 1992, da jeg gik i sjette klasse. Jeg havde været hjemme for at spise frokost, og nu skyndte jeg mig tilbage til skolen. Da jeg gik over gaden, fik jeg øje på nogle sygeplejerskeelever fra en skole i nærheden. De grinede. Jeg var ikke sikker på, hvad de grinede ad, før jeg fik øje på ham – den blinde mand. Da jeg kom over på den anden side af gaden, stod jeg næsten ved siden af ham.

Jeg stod der og ventede på, at der skulle komme en jeepney, som er vores lokale transportmiddel. Den blinde mand blev klar over, at jeg var der, og råbte: »Hør, min ven, er du sød at praje en taxi for mig?«

Af en eller anden grund følte jeg mig pinlig berørt. Jeg tænkte, at hvis jeg hjalp ham, så ville folk på den anden side af gaden måske også gøre nar ad mig. Desuden var jeg bange for ham. Udover at være blind havde han også andre handicap. Blandt andet kunne han ikke styre den ene side af sin krop. Jeg rykkede lidt væk fra ham. *Måske kan han ikke høre mig nu*, tænkte jeg. *Måske vil han tro, at han bare har bildt sig ind, at der var nogen.*

Men det gik ikke. Selv efter at jeg var rykket lidt væk, var han klar over, at jeg var der. Igen og igen bad han mig om at hjælpe sig. Jeg prøvede at være endnu mere stille. *Hvis jeg dog bare kunne holde op med at trække vejret*, tænkte jeg.

Jeg var meget taknemlig, da jeg så jeepneyen nærme sig. Jeg sprang hurtigt om bord og lod den blinde mand stå tilbage på fortovet. Jeg sagde til mig selv: *Der er ingen, der ved noget om det. Det er kun mig og ham, der ved det, og han ved end ikke, hvem jeg er.* Men jeg vidste, at jeg havde opført mig hensynsløst.

Da jeg kom hen på skolen, kunne jeg ikke lade være med at tænke på den blinde mand. Jeg forsøgte at koncentrere mig om timerne, men jeg havde ikke ro i sindet. Ingen ved det. *Han vil aldrig kunne genkende mig.*

Da jeg kom hjem, besluttede jeg at fortælle min mor, hvad der var sket. »Hvorfor lod du den mulighed gå fra dig?« spurgte hun. »Der er jo én, som altid ved, hvad vi laver. Han forventer, at vi hjælper hinanden.«

Senere kom jeg til at tænke på min søster. Hun er hjerneskadet. Hvordan ville jeg have det, hvis nogen behandlede hende på den måde? Jeg græd, mens jeg tænkte på, hvad jeg havde gjort.

Da jeg gik i high school, fik jeg chancen for at rette op på min fejltagelse. Lige som sidste gang var jeg på vej over gaden. Jeg havde meget travlt, for jeg havde fået øje på en gammel veninde på den anden side. Jeg ville gerne tale med hende og råbte til hende.

Til min overraskelse hørte jeg en stemme bag mig, en velkendt stemme. Jeg vendte mig om og fik øje på den samme blinde mand. Han havde hørt mig råbe ad min veninde. Selvfølgelig vidste han ikke, at jeg var den samme, som havde nægtet at hjælpe ham tidligere. Atter bad han mig om hjælp.

Denne gang tøvede jeg ikke. Jeg prajede en taxi og hjalp ham ind. Han takkede mig hurtigt. Da han var kørt, kiggede jeg over på den anden side af gaden. Min veninde var væk, men det gjorde ikke noget. Jeg var glad for, at min himmelske Fader havde givet mig endnu en chance for at hjælpe den mand.

Jeg går nu i afgangsklassen, men jeg husker stadig det, jeg lærte af den blinde mand. Jeg ved, at Gud elsker os alle sammen. Og selv om vi ikke tror, at der er nogen, som kan se, hvad vi gør, så ved han altid, hvilke valg vi træffer – og han vil altid hjælpe os med at træffe de rette valg. □

ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

CAM

Herover: **Præsident Gordon B. Hinckley (i midten) med et nydøbt cambodjansk medlem. *Til højre* står ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolvs Kvorum og ældste John H. Groberg fra De Halvfjerds. Til venstre: Phnom Penh ved solnedgang. *Til højre:* Vichit Ith var med til at åbne døren for Kirken i Cambodja.**

Evangeliet slår rod i Cambodja

Leland D. og Joyce B. White

Kirken har en strålende fremtid her,« erklærede præsident Gordon B. Hinckley, da han talte ved en fireside i Cambodja, hvor 439 lokale sidste dages hellige og deres venner var til stede.

Den følgende dag, den 29. maj 1996, indviede præsident Hinckley i hovedstaden Phnom Penh ved bredden af Mekong-floden denne asiatiske nation med omkring 9,6 millioner indbyggere til evangeliets forkyndelse.

»Må den lille skare medlemmer, som er her i dag, blive til en storslået hærskare af omvendte til din Kirke med hundreder og siden tusinder og derefter titusinder, som årene går,« bad han.

Den »lille skare medlemmer« omfattede pionerer som Vichit Ith, et medlem, som var medvirkende til, at Kirken blev officielt anerkendt i Cambodja.

»Kirken giver cambodjanerne en mulighed for at søge åndelige

Unge Pigers præsidentinde, Theany Reath, hjælper de unge piger med at lave pynt til deres juletræ.

FOTO: LOWELL HARDY

BODJA

***Til højre:* Cambodjanske hellige koncentrerer sig om profetens budskab under præsident Hinckleys besøg. *Yderst til højre:* Unge piger kommer til kirke i en pedaldreven cyclo.**

FOTO: LOWELL HARDY

FOTO: ROBERT E. OG CAROL P. WARNICK, UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGIVET

værdier, som mange cambodjanere har måttet undvære de sidste 20 år,« siger bror Ith. »Kirkens lærdomme hjælper mig mere end noget andet. Jeg fokuserer mere på min familie, og jeg stræber efter at holde budene.«

Selv om cambodjanske flygtninge har sluttet sig til Kirken over hele verden siden 1970erne – ja, faktisk har flere byer rundt om i verden cambodjansk-talende enheder – kom evangeliet ikke officielt til deres fædreland før i januar 1993. Lary R. White, der tjente som missionspræsident i Bangkok missionen i Thailand, hørte positive rapporter om den religiøse fremgang i Cambodja. Ældste John K. Carmack fra De Halvfjerds (som på daværende tidspunkt tjente i områdepræsidentskabet i Asien), bror Ith (som dengang boede i Thailand) og præsident White rejste ind i Cambodja for at søge regeringens tilladelse til at iværksætte humanitære projekter. De fik en positiv modtagelse.

Tiden syntes rigtig for deres besøg. Cambodjas politiske og sociale situation havde været utroligt ustabil – ja, til tider voldsom – siden nationen fik sin uafhængighed fra Frankrig i 1953. Ikke desto mindre blev der indgået en FN-støttet fredsaftale i 1991. De første valg, som blev afholdt kort efter at Kirkens repræsentanter havde besøgt landet i 1993, forløb glat, så Cambodja kunne begynde udviklingen mod demokrati og genopbygning. På det tidspunkt blev bror Ith udnævnt til særlig rådgiver for den nye premierminister. (I dag er han ansat som direktør for Cambodjas nationale luftfartsselskab og som generalsekretær for Cambodjas Investeringsråd). Hans indflydelse gav Kirkens ledere mulighed for at fremlægge deres sag.

Ældste Carmack og præsident White vendte snart efter tilbage til Cambodja for at indgive Kirkens officielle anmodning om anerkendelse og for at sørge for, at missionærægtepar kunne hjælpe cambodjanerne ved at undervise i engelsk, uddele tøj, som Kirkens medlemmer havde indsamlet, deltage i universitetsprojekter og forkynde evangeliet.

Kirken opnåede officiel anerkendelse i marts 1994, og inden måneden var omme, blev Donald C. og Scharlene Dobson fra Logan i Utah flyttet fra deres mission i Madras i Indien til Phnom Penh og blev dermed de første missionærer i Cambodja. Det første kirkemøde blev afholdt på et hotel den 27. marts 1994 med seks medlemmer og ni undersøgere til stede. Den 9. maj 1994 blev søster Pahl Mao det første medlem, der blev døbt i Cambodja.

***Herover:* Seng Suon, er medlem af Kirken og læser ved Royal University of Agriculture, hvor fire missionærægtepar virker som rådgivere. *Til højre:* Phuong Hong Hanh dirigerer forsamlingens sang.**

Øverst: **Et typisk syn i Phnom Penh — huse, som er opført omkring en stille dam med åkander.** ***Herover til venstre:*** **Phnom Penh 1. og 3. Grens kirkebygning.** ***Herover i midten:*** **Moderne pionerer i Phnom Penh mindes pionerernes ankomst til Saltsødalen i 1847.** ***Herover til højre:*** **Kirken er en »strålende sol« for det cambodjanske medlem An Chea Maline, der har tjent som primarypræsidentinde i en gren i Phnom Penh.**

Theany Reath, som er præsidentinde for Unge Piger i Phnom Penh 1. Gren.

Snart fulgte andre velfærdsservice-par efter, og fire missionærældster blev overflyttet til Cambodja fra cambodjansktalende missioner i USA.

Nu, tre år senere, har Kirken i Cambodja 400 medlemmer i fire grene i Phnom Penh – tre cambodjanske og en vietnamesisk. Grenene har lokale ledere, der får den nødvendige støtte af missionærægteparrene. Fire ægtepar fra USA arbejder som rådgivere ved Royal University of Agriculture – to af dem underviser i engelsk, og to arbejder med skolens landbrugsprojekter. Sammen med 15 missionærældster tjener de i Phnom Penh missionen i Cambodja, som blev dannet i år. Derudover er den første indfødte cambodjaner blevet kaldet på mission. Ældste Leang Chhay Suy tjener nu i Pocatello missionen i Idaho i USA.

Før oprettelsen af den nye mission hørte Cambodja ind under missionen i Bangkok i Thailand. Missionspræsident Troy Lee Corriveau, der fuldførte sin mission i Thailand i juli, siger, at i månederne efter præsident Hinckleys besøg i Cambodja skete der en mærkbar vækst i antallet af omvendte. »Vi havde næsten 40 omvendte om måneden i de næste par måneder. Skønt mange af dem var enlige, har vi også døbt hele familier. Det var en fornøjelse at se de glade fædre og mødre komme i kirke med deres børn.

De hellige her er begejstrede for evangeliet og de velsignelser, som det bringer dem, især løftet om evige velsignelser i templet. Det er en økonomisk udfordring for de hellige at rejse til templet i Manila i Filippinerne, men vi håber, at se de første cambodjanere foretage rejsen i år.«

I Kirkens tidlige tid i Cambodja var en af de første omvendte en 18-årig vietnameser Phuong Hong Hahn. Hun begyndte at komme i kirken i juli 1994, fordi hun var interesseret i at lære engelsk, men hun blev hurtigt omvendt til evangeliet. »Jeg vidste, at det var sandt,« sagde hun.

Et andet tidligt medlem, An Chea Maline, der sluttede sig til Kirken i maj 1995 og virkede som grenens primarypræsidentinde, inden hun emigrerede til Australien, mindes, at hun i lang tid intet vidste om Gud. »Men nu ved jeg, at Kirken er sand,« siger hun. »Det er som en strålende sol for mig.«

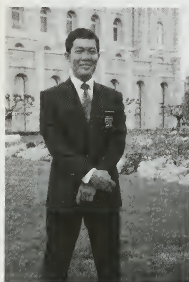
Seng Suon, der har været medlem i næsten et år, læste på universitetet, da missionærerne traf ham. »Jeg bad for at finde ud af, om Mormons Bog og Kirken var sande, og om Joseph Smith var profet,« siger han. »Svaret kom ved midnatstid. Jeg vågnede, og alt synes klart. Jeg havde en følelse af, at det var sandt alt sammen.«

Da Theany Reath, en UV'er fra Cambodja, undersøgte Kirken for to år siden, var hun bange for, at hendes familie ville blive stødt over, at hun holdt op med at bede til deres afdøde forfædre. Til hendes store lettelse har hendes forældre været meget tolerante over for hendes nye tro og adfærd. »Jeg kan virkelig mærke mine forældres kærlighed,« siger hun. »De respekterer mine nye skikke, som f.eks. at faste, og de forventer ikke, at jeg drikker te sammen med dem.« I dag tjener hun som præsidentinde i Unge Piger i grenen.

Oum Borin, Cambodjas første indfødte grenspræsident, blev sammen med sin hustru Samay medlem af Kirken for mere end to år siden. »En nat drømte min kone, at to stjerner faldt ned i vores hus,« mindes han. »Så bankede to missionærer på vores dør, og vi fornemmede, at stjernerne symboliserede ældsterne. Jeg ved, at denne kirke er Jesu Kristi sande kirke.«

Ha Phuoc Thach og hans hustru Nguyen Thi Hong, der begge er vietnamesere, har været medlem i næsten tre år. I 1990 omkom deres tre teenage-børn ude på havet i en båd, der var stuvet med vietnamesiske flygtninge. På trods af — eller måske netop på grund af — tragedien tog parret imod evangeliet, da de blev præsenteret for det. Om deres dåb siger Ha Phuoc Thach: »Vores liv forandredes. Det var en åndelig forandring.« Hans hustru tilføjer: »Jeg ville ønske, at alle ville bede, for Gud besvarer bønner.« Han tjener som rådgiver i grenspræsidentskabet i den vietnamesisktalende gren. Hans hustru er hjælpeforeningspræsidentinde. Når man spørger dem, hvordan det kan være, at de altid smiler, trods alt det de har været igennem, svarer ægteparret: »Fordi vi er lykkelige nu.«

Deres følelser vil uden tvivl vinde genklang hos utallige asiater i de kommende år, når de tager imod evangeliet. I sin indvielsesbøn bad præsident Hinckley Herren om at velsigne »dette land og dets folk, at her må herske fred, at her må herske fremgang, at her må herske harmoni, og at dit værk må vinde frem.« □

***Herover til venstre:* Ældste Leang Chhay Suy, Cambodjas første indfødte missionær. *Herover til højre:* Uanghængighedsmonumentet i Phnom Penh. *Til højre:* De vietnamesiske medlemmer Ha Phuoc Thach og hans hustru Nguyen Thi Hong (til højre) sammen med medlemmer af grenen.**

Mine delfiner

Isaac Pimentel, fortalt til Elisabete Samways Gaertner
ILLUSTRERET AF GREGG THORKELSON

Hvert år tilbringer min familie julen ved en strand nær Matinhos i Paraná i Brasilien. Vi begynder forberedelserne til rejsen i november, og vi overlever kun de steghede decemberdage ved at se frem til juleferien.

Det er ikke bare muligheden for at lege i havet, som gør rejsen så spændende. Det er også gensynet med min fars familie, som alle er stærke sidste dages hellige. Mine bedsteforældre blev medlemmer af Kirken for længe siden, og begge mine forældre er født i Kirken.

Ferien det år, hvor jeg var 13, var særlig uforglemmelig.

Det var den 22. december 1994, da familien efter mange forberedelser endelig ankom til det store hus ved stranden, hvor vi blev mødt af mine bedsteforældre, fætre, kusiner, tanter og onkler.

»Hej, Isaac,« hørte jeg min fætter Charles sige. »Lad os gå ned og se på bølgerne.«

»Ja, lad os det,« råbte jeg begejstret. Jeg ville ikke gå glip af et sekund af min længe ventede ferie.

Mens vi gik ned mod havet, sagde min mor: »Kom ikke for langt væk fra stranden. Hold dig inde på det lave vand sammen med din fætter.«

Men da vi kom ud i vandet, begyndte vi at jage de rullende bølger og kom langsomt længere ud. Inden vi opdagede noget, var vi langt fra kysten. Pludselig sagde Charles: »Isaac, vandet er meget dybt. Jeg kan ikke røre bunden med fødderne.«

»Lad os vende om,« svarede jeg. »Jeg kan heller ikke røre bunden, og jeg tror ikke, at vi kan svømme imod tidevandet.« Charles virkede mere skræmt end jeg, men jeg var også bange, fordi jeg ikke anede, hvordan det skulle gå os.

Der gik nogle minutter, mens vi forsøgte at nå ind til smult vand, men jo mere vi kæmpede, desto længe drev

vi ud. Vi var langt fra kysten, da jeg så hen over bølgerne og fik øje på en masse mennesker, som løb frem og tilbage inde på stranden og spejdede efter os. I det øjeblik kom jeg til at tænke på min mor. Hun ville blive vred, fordi jeg havde været ulydig, og hun ville være bange for, at jeg aldrig kom tilbage. Jeg var glad for, at min far var på arbejde og derfor ikke var taget til stranden med os. Han ville have været helt ude af den. Hvor ville jeg dog gerne være i sikkerhed inde på stranden med min familie!

Jeg blev ved med at kæmpe og råbte til min fætter, at han ikke måtte give op, mens vi søgte at holde hovedet oven vande. Han blev også ved med at opmuntre mig. Da vi så en livredder komme ud efter os, virkede han meget lille i det enorme hav. Jeg råbte: »Vi er reddet!«

Men min glæde blev kortvarig, da jeg så, hvor svært det var for livredderen at nå ud til Charles og få ham tilbage til stranden. Mens jeg var alene derude, trak strømmen mig længere og længere ud. Jeg blev så træt, at jeg knap kunne trække vejret. I det øjeblik kom jeg i tanker om noget, jeg havde lært af mine forældre: »Alt er muligt for den, der tror« (Mark 9:23).

Jeg satte min lid til mine forældre og min himmelske Fader og begyndte at bede. Jeg bad min himmelske Fader om at sende delfiner, som kunne redde mig. *Når delfinerne kommer, griber jeg fat i en af deres finner, og så bliver jeg reddet,* tænkte jeg. Jeg tvivlede ikke på, at det ville ske. Jeg vidste, at min bøn ville blive hørt. Jeg ventede ... og ventede.

Snart blev jeg så træt, at jeg holdt mig for næsen, dykkede dybt ned i vandet og vendte tilbage til overfladen. Men håbet og tålmodigheden forlod mig ikke et sekund. Jeg blev ved med at kæmpe.

På det tidspunkt var Charles i sikkerhed på stranden, men han havde det ikke godt. Folk spurgte ham, hvor jeg var. Han kunne kun græde. Folk inde på stranden blev ved med at spejde efter mig ude i bølgerne.

Fra den anden side af stranden, hvorfra det syntes nemmere at komme til undsætning, var to livreddere på vej ud mod mig. Da de nærmede sig, blev jeg i mit trætte sind klar over, at mine bønner var blevet besvaret. Disse to modige mænd havde ikke ladet sig afskrække af det, der syntes at være en håbløs situation. De var de delfiner, jeg havde bedt om! Jeg kan huske, at de sagde: »Slap af, så skal alt nok ordne sig.«

Da vi nåede ind til stranden, blev jeg lagt på en båre og bragt ned til en samariterstation. Folk, der så til fra den anden side af stranden, kunne kun se min livløse krop og troede, at jeg var druknet.

Min mor nåede hurtigt over til mig og opdagede, at jeg trak vejret. Hvor var det dejligt at se hende! Hvor var det dejligt at være i live!

»Du har været meget heldig, unge mand,« bemærkede den forbløffede læge. »Du har ikke en eneste dråbe havvand i lungerne. Jeg har aldrig oplevet en ulykke, hvor nogen har været så heldig.«

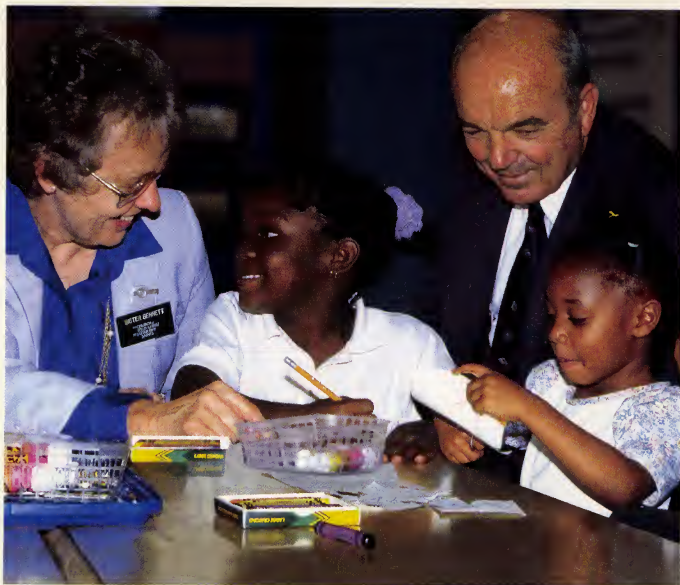
Min mor så på lægen. »Det var ikke held,« sagde hun bestemt. Det var klart, at hun vidste, at det var Herren og ikke heldet, der havde reddet mig.

Mine forældre har altid lært mig at udøve tro. Ved deres eksempel har de lært mig at søge min himmelske Fader i vanskelige situationer. Den dag indså jeg, at der altid er konsekvenser, når vi er ulydige – af og til alvorlige konsekvenser. Men jeg lærte også, at tro og bøn kan give os vilje til at holde ud i selv de værste trængsler. Jeg ved, at når vi beder i tro, vil vor himmelske Fader besvare vores bønner – ikke nødvendigvis med det, vi beder om, men med det, vi har allermest brug for. □

Vi lytter til profetens røst, af Glen Edwards

Præsident Brigham Young og Israels lejr, pionerernes fortrop, rejste til Saltsødalen i 1847. Den 14. januar 1847 gav Herren de hellige vejledningen gennem en åbenbaring til præsident Young: »Hele folket, som tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ... skal organiseres i kompagnier med pagt og løfte om at ville holde Herren, vor Guds bud og love« (L&P 136:2). Venligst udlånt af Kirkens museum for de sidste dages helliges kunst og historie; fra den fjerde internationale kunstkonkurrence.

TIL VENSTRE: FOTO: PEGGY JELLINGHAUSEN; HERUNDER TIL HØJRE: FOTO: JERRY GARNS

»På Brødrenes vegne opfordrer jeg pensionerede ægtepar til alvorligt at overveje at udføre en mission. Vi har et desperat behov for flere ægtepar. Vi har i dag 318 missioner. Mindre end 50% af de 318 missionspræsidenters efterspørgsel på missionærægtepar kan efterkommes. De par, der tager af sted, opdager, at der virkelig er behov for dem.« (Se ældste David B. Haight, »Missionærægtepar: En vidunderlig ressource,« side 26).

